

Розділ 1. Шкільна репортерка

Яскравий осінній ранок підказує, що треба глянути на синє небо та просто радіти життю. Але в нашому домі, як завжди, знайдеться причина для галасу. І зовсім не тому, що в родині є проблеми з грошима чи поганими звичками. Ні! Мій тато тримає невеличкий власний бізнес. А мамі набридло надривати серце й вона пішла зі школи та працює в дитсадку.

І живемо ми не на поверсі в бетонній коробці, а в непоганому міцному домі, що сховався у фруктовому садочку. Наш двір невеликий, але зручний. В столиці залишилося геть небагато острівців з приватною забудовою. Та ми саме з тих останніх могікан, котрих генплан поки не зачепив.

Поруч з нашим масивом шумить ліс і цілий рік поспіль надихає своїми запашними пахощами. Власне «ліс» - це гучно сказано, але добрий шмат землі з деревами та кущами ще поки не забудували кам'яними брилами. Всі стежинки, серед зеленої трави, я знаю з заплющеними очима й можу водити ними нещасних, що мучаться на асфальті.

До речі асфальт у нашому закутку також є й досить непоганий. Татко зранку виводить свого залізного коня з гаража не в калюжу, а на рівеньку двосмугову магістраль.

Я ж хапаюся за рюкзак та поспішаю до воріт, бо там на мене чекає постійний незрадливий вартовий – однокласник Захар Сторожук. Школярі, що звикли у всьому шукати корінь, кличуть його «Сторожем». Та хлопець залюбки відгукується на прізвисько, адже в ньому немає нічого образливого.

Захар взагалі людина спокійна й розсудлива. З другом мені дуже пощастило. Ні, не з коханцем, бо для цього ми ще малі, але в душі одне одного щиро любимо. Ого! Що це мене понесло розповідати про природний ландшафт і оточення, але ні слова не сказала про себе саму?

За це щиросердно перепрошую! Я – Віка Цимбал. Одинадятикласниця, відмінниця навчання, а ще шкільна репортерка... Хай йому чорт! Інколи мене ця громадська засада доводить до сказу і я клянуся кинути все, але через кілька днів починаю нудьгувати без своїх телефонних репортажів і знову пишу черговий нарис про шкільні будні та свята.

Моя школа знаходиться зовсім близько, на сусідній вулиці, серед перших сірих висоток громіздкого масиву. Саме там, в одній з дев'ятиповерхівок і живе мій вірний друг. Він не відходить від мене ні на крок і тому ми скрізь разом.

Десь в класі шостому нас почали дражнити нареченими, та Захар нікому не натовк пику, а раптом сам купився на той трюк й підхопив урочисте прізвисько. Підозрюю, що воно вже ніколи від нас не відчепиться та ми не соромимося його, навпаки пишаємося й любимо.

– Привіт! У вас ранковий концерт на замовлення? Сподіваюся, тебе він не стосується? – дбайливо запитує у мене янгол-охоронець та огортає радісним

поглядом.

– Вітаю! Ні, сьогодні я ні до чого. Це батьки з'ясовують щось про Катьку. Тільки я до тям не візьму: що саме вона знову викинула?

– Та й грець з нею! – відмахується від мого повідомлення Сторожук так, наче його муха укусила.

Про кого йде мова? Про мою старшу сестру - Катерину. Вона первістка у моїх батьків. Я ж з'явилася на світ після неї аж через вісім років. І з того часу її доля стала неймовірно гіркою. Ні, не тому, що тато з мамою про неї геть забули й люблять лише мене. Батьки у нас класні й розподіляють матеріальне та духовне завжди порівну. Такий висновок робить дідусь, бо Катька шалено ненавидить мене й підставляє у всьому. Саме через це й не шанує її щирий та добрий хлопець - Захар Сторожук.

Наразі ми заходимо до школи. Місце, де скільки не затуляй вуха, все одно колективний галас примушує здригатися й бажати зникатися кудись. Хоча коли розпочинаються заняття, навіть тут завмирає тиша.

На центральній стіні в холі традиційно моргає велика панель - дарунок меценатів. Та здається, крім мене, її ніхто не бачить. Не через відсутність подібного добра вдома, а через те, що там ганяють мій черговий відеоролик.

Я не сміюся, справді! Це почалося ще в дев'ятому, на толоці біля Дніпра. Мені якраз подарували новий телефон і я, заради розваги, задокументувала нашу колективну працю. А далі те заняття стало одночасно моєю насолодою й бідою.

Тепер я штатна шкільна репортерка. Звісно без грошей. Знаєте хто наполіг тоді, щоб я показала відео завучу? Сторожук! А наш креативний Семен Трохимович від несподіванки аж підскочив. Сказав, що давно мріяв про подібне та все часу не вистачало на проєкт. І якщо вже я добровільно зголосилася відтворювати цікаве й кумедне, то вперед і з піснею.

З того часу, з двома іншими схибленими на картинці школярами ми монтуємо різну маячню, затверджуємо у Трохимовича й лаборант цілий тиждень виснажує нею телик. Чесно кажучи випадковістю тут не пахне, адже я змалку уявляю себе журналісткою на телебаченні чи в редакції якоїсь газети.

– Доброго ранку, країно! – жартівливо киває мені Захар та йде до свого класу. Так, ми не сидимо з ним за однією партою, він навчається в паралельному.

– І тобі гарного дня! Стороже, тільки прошу тебе, не налажай знову з твором! Ну, хоча б до посереднього балу дотягни. Бо твої незадовільні оцінки мені, наче скабка в одному місці. Почув? – кидаю йому в спину й так ми прощаємося до наступної перерви.

Розділ 2. Зловісна русалка

Сьогодні я назнімала вдосталь! Як на фізкультурі Влада звалилася з каната й мало не вбила своїм чималим організмом шустрого керівника дисципліни. Або як

однокласники списували з телефонів на контрольній з хімії, а ще спіймала дуже вдалий промінь сонця на язику Ейнштейна. Маю на увазі його відомий портрет на стіні.

– Пішли до парку, там така краса! Доповнимо твій репортаж співом птахів, – після занять заскочив до класу Захар, тримаючи одним пальцем свій не перенасичений вмістом наплічник.

– Не можу, вибач! Мені до лабораторії треба. Натхнення - нуль. Може хлопці щось підкинуть, до повної версії. Скажи краще: ти хоч не порожні сторінки літераторці здав? – цікавлюся його успіхами та бачу, як згасають яскраві вогники хлоп'ячих очей.

– Проїхали. Література - то не моє. Значить не підемо? – ще сподівається він, хоч знає, що вибір між прогулянкою й репортажем буде на користь останнього.

– У-у-у! – негативно киваю й Сторожук, понуривши голову, йде з класу.

Та краще було б піти з ним до золотавого гаю. Я не знала, що колеги-оператори зайняті халтурою й монтують чиясь весілля, але Сторожуку не телефоную. Геть немає настрою для прогулянки. Просто чвалаю в бік дому, аби тихо попрацювати в батьковому гаражі.

Тільки біля двору розумію, що вранішній серіал має гучне продовження. Сідаю за зручний татків стіл, чіпляю навушники та відкриваю планшет. Роботи в мене там ціла купа! А про репет в домі я навіть знати не хочу. Ясно без слів, що наша дурепа знову вляпалась до якоїсь біди.

Пам'ятаєте я говорила, що Захар сприймає мою родичку, наче гнійну муху. І не тому, що його не цікавлять старші дівчата, а ось чому... Я ж обіцяла, що забуду й нікому не казатиму та все одно розповім!

Тоді нам було по чотирнадцять. Хіба що Захар відзначає свій день народження на три місяці раніше за мене й виходить, що він доволі старий. Поїхали ми якимось зграєю на Гідропарк, засмагати. Шлях не близький, з пів міста треба подолати, але точка доволі знатна й там готують смачні шашлики.

Плавали, грали у пляжний волейбол, нових знайомих завели. Аж раптом почувся гучний «шансон» і якісь мужики витягли на берег човна з моторчиком. Та коли звідти вибралася Катька, мені ледве мову не відібрало. Начепила на себе якусь сітку, темні окуляри й весело спілкувалася з вульгарними дядьками, під шафе.

Щоб опинитися на Гідропарку в той самий вихідний, треба або постійно гріти вуха біля моєї стіни, або вірити у фатальний збіг. Особисто я у збіги не вірю! І от позитивна атмосфера на березі вже геть зіпсована нецензурною лайкою та зухвалою поведінкою татуйованих биків. А Катерина заливається безглуздим сміхом і кличе мене пальцем підійти до них. Мені не хочеться, але ж я не дикунка.

– Привіт, мала циндря! Бачу, ти відірвалася від своїх книжечок та вишиваєш голою серед незнайомих дядьків, – так привіталася зі мною рідна людина.

– Кет, а ти не казала, що маєш дорослу доньку... Га-га-га! – публічно принизив її підкачаний кавалер, в гидких татушках.

– Ой, як смішно! Це моя молодша сестра, – продемонструвала йому зморщену мордочку й висунула язика Катька.

– Так-так! Попрацюй язичком ще, – не образився на гримасу її знайомий і спробував мене обійняти за талію: – То сідай, молодша, до нашого човника. Ми тобі дорослі розваги подаруємо, не те що ці шмаркачі...

Десь у той момент, з добрим дрючком у руці до нас підскочив Сторожук. Він відкинув липкі руки нахаби від мене та суворо попрохав:

– Слухай, пігмею, ану пішов від неї геть!

Захар в тому віці вже вимахав дай Боже, але на фоні бурмил звісно мав вигляд тонкої гілки. Крім того, чудовисько навряд чи розуміло значення слова «пігмей». З п'єдесталу своєї освіти воно визначило, що то лайка й загрозливо метнуло клешнею в бік Захара. Та він відскочив й не довго думаючи, огрів нападника дрючком по пузі.

Тепер з обох боків додалася братія й планувався конкретний заміс. Добре, що нагодилися місцеві рятувальники й засвистіли так, що ті бики відступили до води.

– Ану припинили! Брейк! Будете поводитися по хамськи, викличу наряд. Вам що місця між кущами замало? – вигукнув засмаглий, до кольору шкіри африканського пігмея, рятувальник-моряк. Чому моряк? Може тому, що мав на голові моряцького кашкета, а на шиї - строкату хусточку.

– Відвалюємо, командире, не гони. Тут у вас незатишно. Дикі всі й безкультурні. Залазь до човна, русалко! – скомандував він Катерині, а та зловісно глянула в мій бік і стрімко забралася до посудини.

– Я тебе запам'ятав, малий! Можливо ще здибаємося, – оцінив чужий криваву мітку, що залишила на тілі гілка.

– Так, у твоєму страшному сні! – кивнув йому Сторожук і повів мене за руку до нашої ватаги.

Човен з Катькою та її п'яними друзками відплив і на березі знову запанували мир та спокій. До вечора ми вдосталь напхалися шашликів, отримали легкі сонячні опіки молодій шкірі й роз'їхалися по домівках. Захар взяв з мене обіцянку, що я не буду розповідати батькам про інцидент і спробую його забути. А наостанок додав:

– Вікі, не переймайся! Я поруч з тобою завжди. І хто тільки підігнав до вашого берега ту зловісну русалку? Може переплутали в пологовому чи випадково підкинули до дверей Цимбалів?

Ось така давня історія пригадалася мені.

Розділ 3. Мій оберіг

Як відомо, вечір я провела в гаражі, монтуючи до купи новий репортаж. А коли опам'яталася, батьки вже пішли спати. Вони спокійно сприймають моє зависання серед автозапчастин, бо знають чим я займаюся та навіть пишаються тим захопленням.

Тільки зранку, за сніданком, я почула в чому справа.

– Василю, не ухиляйся від розмови! Я розумію, що вона схожа на Цимбалів, але ж не можна аж так потурати! – нарікає мама.

Тато мене любить, та ні для кого не секрет, що Катька дійсно пішла в рід Цимбалів. Тому батько прощає їй лінощі й байдужість і всі найдурніші витівки.

– Матусю, припини! Знову дістанеш нервовий зрив. Міро, ну що такого в тому листуванні? Це ж лише дитячі викрутаси в мережі, – спокійно допиває каву тато, бере з рук дружини домашній обід та цілує нас обох в маківку.

– Викрутаси? Та вона ж написала тому москалю, що нічого особливого на Сході не відбувається! А наша Федорівна вже пів року сина оплакує. Нелюди катували і вбили єдину дитину нашої виховательки. Тільки твоя доця «нічого особливого» в тому не бачить. Василю, ти обіцяв, що серйозно поговориш з нею, але й досі не виконав! – кричить, проводжаючи чоловіка до гаража, мама.

То ось де наша гнійна муха полазила! Невже ця безмозка таки зліпила собі сторінку в мережі? А я думала, чого вона до мене чіплялась аби я підказала надійний пароль. І що там підказувати? Будь-яке слово, написане Катькою, має як мінімум три помилки. Хіба нормальний користувач вигадася подібну абракадабру?

І чому відразу її занесло до спілкування з ворогом? Хоча ясно! Мої сторінки хитрозроблених не цікавлять, бо там скрізь наші стяги та колючі герби. А падлюки шукають й миттю знаходять слабкодушних «граждан».

– Ти поїла? – з розбігу накидається на мене мама.

– Дякую! Я - все. То що там з Катькою? – замість спинити, роздмухую я полум'я її очей.

– А ти глуха? Я дві доби кричу, що ця дурепа ганьбить родину на пів світу, та бачу всім по барабану! – допиває мама зі склянки свої серцеві краплі.

– Ма! Ну, чого ти? Хочеш, я з нею поговорю? Чи спотворю шлях до її сторінки так, що хрін хто знайде. Виходить вона собі друзів серед москалів відшукала?

– Та це вони її знайшли! Ти ж знаєш, що моя безхребетна доня рада аби хоч хтось її зачепив. Навіть не вірю, що кажу таке про власну дитину... Все! Йди собі до школи, а я - в садок. У нас там ще нездолених діточок додали, – продовжує бідкатися ненька, а я вже бачу біля воріт Захара, чмокаю її в щічку й зникаю.

– Привіт, синьоока! Ти чого зранку така загадкова? І мамка твоя знову кричить, – намагається зняти з моїх плечей товстенького ранця провожатий. Я віддаю, бо з

ним марно сперечатися й пояснюю:

– Катьку шпетить вже кілька днів. А та підкинула матусі головного болю та й змилася до когось зі своїх пришелепкуватих дружків. Уявляєш, зорганізувала собі спілкування з ворожими сайтами. Треба буде залізти до неї та почитати ту крамолу.

Дивно, але після цих моїх слів Захар щиро розсміявся:

– Жартуєш! Ця нікчема юзиться в мережі, а бумери не згодні?

– Прикинь? Захаре, мамка на межі. Хвилююся, щоб не злягла. Теж мені значуща подія! Ця довбня й раніше не дуже переймалася оточенням. Ну, не тобі розповідати, – кажу й відчуваю, як він стискає мою руку.

– Це ти про той її заплив на Гідропарку? Хіба батькам відомо?

– Та ні! Ти ж заборонив, а я дитя слухняне, – відчуваю всередині приємну теплу хвилю, бо він завжди знає мої думки.

– Цимбал, то може якийсь москаль її вподобає й залишить собі? – бовкнув Захар, але таке припущення мене злякало.

– Бро, про що ти верзеш? Нам тільки цього сорому не вистачало! Досить того, що про нашу родину, після її невдалого аборту, баби пліткували. Ми ж не знали: куди очі на вулиці подіти. Гріх звичайно таке казати та виходить дарма її тоді врятували? – пригадала я ще одну гучну справу, за участі нашої чуми.

– Так! Поталанило вам, наче потопельникам з тим кошмаром. То кажеш вештається в мережі? Де ж вона інтелекту напозичала? Колись решту в супермаркеті на касі забувала, а тут прорвало... Ну все, біжи скоріше до Трохимовича, бо на урок запізнишся. Це я потримаю, йди.

Не квапиться до свого класу Сторожук і залишає в руках мої важкі книжки. Знаєте, поруч з Ним я почуваюся надійніше, ніж вдома з батьками. Може таке й негарно казати, але це чистісінька правда.

А ще виявилося, що наші з Захаром сумні припущення до добра не довели. Ввечері мамі зателефонувала подруга Катьки й повідомила, що та біда в неї побувала, позичила кількасот баксів і попхалася... до москви.

На жарт це скидалося мало і в мамі від новин стався серцевий напад. А як медики їй трохи допомогли й швидка зникла від двору, ми з татом мовчки навели лад на кухні та пішли відпочивати, не розуміючи, за що грім розбив нашу мирну хату?

Я не витримала й набрала Захара.

– Віко, що сталося? У тебе голос тремтить, – знову безпомилково визначив мій стан Сторожук. – Це через ту напасть?

– Краще б нам її взагалі не знати, Захаре! Так, шалава помандрувала до москалів, а мама тепер лежить, – схлипувала я в трубку.

– Звідки цей хайп? І нащо так перейматися? Може мені прийти? – розхвилювався він.

– Але ж надворі ніч. Завтра вихідний, я прийду на доріжку, як ти свій крос побіжиш. Тоді й поговоримо, хоча ми до ладу нічого не знаємо. Мабуть, якби знайома їй грошей не позичала, то й не зателефонувала. Ти пробач, що я сон відібрала, – промовляю та відчуваю, як світліє на душі.

– Вікі, взаємне безсоння навіть бадьорить. А хочеш я тобі казку розповім?

– Ні, дякую. Тепер у мене вийде поспати, бо ти мій оберіг! – перевертаюся на улюблений бік і тихо посміхаюся.

Розділ 4. Вихідний

Я вже розповідала, що відразу за нашими дворами в'юнкі стежинки манять поринути до чар зеленої краси. Місцеві жителі й випадкові гості нестримно прямують помилуватися розмаїттям трав і послухати пташиний спів.

Певно що наші аборигени давно вподобали окремі галявини, щоб за бажання, накрити стіл під високим небом. Покуштувати нехитрих страв, адже вони на свіжому повітрі вдсятеро смачніші. Ось такий він наш край та іншого не треба.

– Привіт! Вибач, що перериваю твій забіг, – зупиняю високого спортивного хлопця, котрий традиційно огортає мене блаженним поглядом, з голови до ніг.

– Вітаю! Скажи, ти поспала? – дбайливо запитує Сторожук.

– А що в мене такий потворний вигляд зранку чи це прояв твого виховання? – цинічно приборкую його ніжність та глибоко вдихаю цілющі аромати сосни.

– Вікі, не спокушай долю. Знаєш, що ти гарна будь-коли. Просто турбуюся про вчорашнє, – лагідно промовляє Захар, а далі я повторюю йому все, що накопало. Та збагнути поведінку неадекватної Катерини, нам нормальним, важко. Чи неможливо взагалі?

Ця особа роками вперто сиділа на шії у батьків. Двічі, з маминої легкої руки, спробувала влаштуватися на роботу та працелюбності не проявляла й поверталася на канапу, до телевізора. Там вона жерла чипси й переглядала шоу: як вийти заміж на мільйонера. Оце й усі життєві досягнення моєї старшої сестри.

Сьогодні ранішнє сонце десь забарилося і з-за кущів тягнуло прохолодою. Мій уважний кавалер зірвав з себе худі й оповив мій стан тканиною, яка ще тримала його тепло.

– Дякую, а ти не замерзнеш? – питаю дурницю й ловлю його грайливий погляд.

– Твоя присутність завжди несе мені тепло. Навіщо запитуєш, коли знаєш напевно?
– зненацька опускає голову Сторожук і я відчуваю, що зараз він порушить наші правила, але чую: – Дивися, білочка поміж дерев літає...

Я повертаю голову туди, куди показують Його очі й дійсно бачу, як руденьке створіння вправно перестрибує з дерева на дерево. Далі уважно слідкую за рухом пухнастої тваринки й раптом чую на своїй щоці миттєвий дотик його губ. Хапаюся долонею за обличчя й зиркаю на порушника суворим поглядом:

– Що це було? Захаре, не нагнітай. Я й так через родинну драму на межі. А ти...

– Так я ж хотів допомогти. Вибач! – винувато опускає голову він і додає: – Пішли проведу додому. Мама вже точно шукає тебе, а їй зараз хвилювання ні до чого.

Біля хати я намагаюся віддати йому кофту, але спантеличений чимось своїм Захар, вперто відмовляється:

– Залиш, мені й так жарко. В школі віддаси.

– Добре. Дякую, що вислухав і допоміг. Тільки, будь ласка, не повторюй більше сьогоднішньої витівки...

– Ніколи? – блискавично реагує він та з лукавою посмішкою здіймає вгору чорняву брівку.

– Ніколи. Доки не дозволю, – зітхаю й розумію, що його дотик мені дуже сподобався. Ні, він поздоровляв мене з днем народження багато разів і торкався тоді вустами до моєї щоки. Але то було привселюдно й мотивовано урочистістю. А отак, серед золотавих кущів, ще не бувало.

І знову Захар виявився правим. Мама дещо очуняла й з притаманною їй енергією взялася керувати домом. Спочатку присіпалася до тата: куди зранку попхалася їх молодша донька? А вже як глянула в шибку надвір, наче з ланцюга зірвалася.

– Ти коли до нього пішла? Чи ви під кущами ночували? Як тільки не набридає? Навіть вихідного дня злазитеся докупи. Бачиш, Василю, донечки вирішили мене в могилу загнати! – знову кричить вона та батько мовчить.

– Мамо, перестань! Ти вранішні ліки приймала? Не лякай нас з татом. Я сьогодні більше нікуди не піду, в своєму кутку буду працювати. Тату, ну чого вона? – зачіпаю з відра холодної води й намагаюся не здуріти від чергової напасті.

До вечора ми всі просиділи вдома так, наче боялися, що обтяжливе тавро вилізе за паркан і розповзеться чужими язиками. Адже наша спільна ганьба, на ім'я Катерина, вже не вперше робить з Цимбалів посміховисько й винуватців.

Як обіцяла, я застрягла у своїй кімнаті, аби не заважати татові розслабитися з залізом в гаражі. А мама притихла та щось смачненьке готувала на кухні.

Без перешкод я змайструвала черговий репортаж і хотіла скинути на улюблену флешку. Ось тільки де вона? Це був подарунок Захара на минулий день народження. Надзвичайно зручний та надійний носій з високоякісної сталі: кругленький, вологостійкий, прикрашений дивовижним малюнком.

Я перевернула догори дригом всю свою кімнату. Лазила за шафу та до коробок зі

взуттям. Але ж такого зі мною зроду не бувало, а флешечка, мов сама з дому пішла! Так до вечора її й не знайшла.

Коли ми обідали, то старанно оминали увагою халепу, що прийшла в дім. Тато казав, що треба «перевзути» автомобіль. А мама переймалася, що пральна дуже стугонить й потрібно купувати нову.

Вже перед сном, як завжди, я зателефонувала Захару. Хоч він сьогодні й перетнув дозволену межу, але не побажати одне одному хороших снів, ми не можемо.

– Знаєш, я твою флешку посіяла... Цілий день шукала та її ніде нема, – жаліюся, наче брату.

– Цимбал, а на ній щось путнє було? Хоча забудь, я іншу дістану. Вона рідкісна та не парся. І щось мені підказує, що ваша «біда» її винесла аби тобі насолити. Тільки ж безмозка сама штучку з секретом не відкриє. Тому заспокойся й дивися найкращі сні! – тихо промовляє Захар звичайні слова та я точно відчуваю, що він хоче сказати більше.

Розділ 5. Строковик

Кілька днів ми ще сподівалися, що блудлива вівця повернеться до рідного дому та з того часу її не бачили. Очікували, що зателефонує, але Катька притихла, а життя родини Цимбалів попрямувало далі.

Інколи тиша напружувала та навіть сусіди не діставали нас запитаннями. Складалося враження, що навколишній світ радіє зникненню зайвої деталі. Мама опікувалася дітками в садочку, тато з бригадою меблярів продовжував виготовляти столи й крісла, а я – прощалася зі школою.

Тривожні й сумні думки, що дитинство залишається позаду, снували ночами в моїх розумній голові. А ще я дуже відповідально готувалася до тестування та вступних іспитів. Мій вірний шкільний друг Захар Сторожук казав, що подібна цілеспрямованість дещо нагадує фанатизм. Але я з ним не згодна, бо наполегливість вважаю доброю рисою.

Мабуть, завдяки своїй впертості Вікторія Цимбал отримала чудові результати незалежного оцінювання та за допомогою професійних рекомендацій від керівництва нашої школи, з першої спроби, стала студенткою факультету журналістики одного з найшанованіших столичних вишів.

Тільки побоювання Захара справдилися. Шалений графік першої осені навчання не дозволяв мені тепер безтурботно гуляти з ним, за ручку, доріжками парку. Та Сторожук вдома не сидів і потроху таксував. Мало-помалу ми віддалялися й незчулись, як військовий комісар вирішив, що хлопець готовий стати до лав захисників Вітчизни.

Сьогодні я знову була страшенно зайнята й від Його пропозиції зустрітися, майже відмахнулась, але почула:

– Тобто проводити мене ти не прийдеш? Тобі ніколи, як завжди?

– Куди проваджати? – відірвала я зморені очі від екрана, бо якраз читала цікавенний реферат та робила нотатки для себе.

– До лав Збройних Сил України... – якимось ображено відповів мені Захар.

– Що? Тебе призвали? Коли? – задала я геть тупе питання та він пояснив:

– Це неважливо. А відправляють післязавтра. Мамка тут проводить зорганізувала, тільки без тебе вони мені не до душі.

Зопалу я забула про реферат і підготовку до завтрашніх пар. Сиділа й дивилася в стіну, наче хотіла там знайти відповідь на запитання: як далі житиму без Нього? З першого класу я звикла, що Захар Сторожук то моя жива тінь, а ще допомога й підтримка в будь-якій ситуації. Навіть коли я з головою поринула до студентських буднів, мені здавалося, що він поруч.

– Я прийду. Проводжати тебе обов'язково буду і на збірний пункт поїду. Не сумуй, козаче! – спробувала бути веселою, але наш телепатичний зв'язок нікуди не зник і тому я почула:

– Все добре, Вікі! Це всього лишень строкова служба. Я дуже скучив і хочу побачити тебе. Ввечері погуляємо кущами, як раніше? Чи ти зайнята?

– В дев'ять під сосною, на нашому місці. З конспектами працювати все одно не зможу. Нічого не полізе до голови, – заплюшую очі, а всередині вирує повне сум'яття.

Всім відомо, що змалку ми носимо жартівливе прізвисько «наречені». А ще ми точно закохані й багато разів бачили одне одного майже голими на пляжі та ніколи не робили тих дурниць, якими захоплюються наші однолітки. Тобто сприймаємо взаємну прихильність, як дитячу дружбу й щиро віримо в таке.

Тільки сьогодні, розкидаючи кросівками шурхотливе осіннє листя, я примчала до нашої сосни й мовчки кинулася Йому на груди. Захар навіть слова сказати не встиг. Думаю, він зрадив, але був неготовий до настільки стрімких і відвертих змін.

Я відчула, як хлопець проковтнув збурену хвилю та вперше покійно пригорнув до себе обома руками. А далі притулився щокою до моєї голови і я зрозуміла, що за цими першими, на нас чекають ще сотні обіймів. Мені скрізь було затишно поруч з ним, але біля гарячого серця дорогої людини виявляється жив мій земний рай!

– Привіт... – лагідно промовляє він. – Ти від когось тікала, чи чому щодуху біжиш?

– Мовчи, дурний! І я така ж сама. Захаре, я не хочу аби ти йшов... Нам нарізно буде дуже погано, – це нагадувало істерику, а він слухав і мовчки пестив мою спину.

– Треба буде подякувати комісару за те, що на службу запросив. Інакше ти ще років двадцять не дозволила б обійняти, – жартує він, а я натхненно вслухаюся в шалений стукіт парубочого серця й тяжко зітхаю.

– Тобі весело? Але чому раптом вони за тебе взялись? – зрошую сльозами його

светра й чую раціональне пояснення:

– Чому ж раптом? По-перше, я досяг призовного віку. А по-друге, хоч так зрушимо з місця одну мороку. Мені набридло ходити в наречених. Як повернуся - буду проситися до тебе в чоловіки...

Від його зізнання, від гіркоти й задоволення мені запаморочилося в голові. Ніколи раніше Захар не казав чогось подібного, але ж і до війська його ще ніколи не кликали. А мені, за навчанням, взагалі не було часу думати про життєві істини.

– Це дуже довго. Я згодна стати твоєю сьогодні ж. Тоді ти повернешся до мене та не шукатимеш собі іншої кралі, десь вдалечині, – випалила я, наче уві сні, бо при здоровому глузді не могла подібного запропонувати.

Сторожук звик до різних моїх дитячих витребеньок та наразі геть отетерів. А потім відсторонив від себе й глибоко та багатозначно подивився в очі. Я намагалася розгадати, що після таких слів діється в його відповідальній голові, але не могла. Пройшла ще мить і Захар поблажливо посміхнувся та відповів:

– Ти мені не довіряєш чи собі? Коли з десяток років тому, на шкільній лінійці я побачив синьооку дівчинку з пишними бантами, світ затьмарився раз і назавжди. Тільки ці очі хочу бачити все життя та під час свого останнього подиху на землі. Навіщо ж поспішати?

Я слухала його з жахливим соромом і розуміла наскільки Він особливий. Будь-хто з хлопців враз скинув би з себе штани, штовхнув дівчину на пухнасту природну перину й виконав моє дикунське бажання... Але не Він! Мене оповила неймовірна гордість і почав повертатися розум:

– Вибач, будь ласка! Я геть здуріла від цих новин. Дякую за твоє благородство. Я буду чекати й часто телефонуватиму тобі. Головне, щоб не відправили на Схід...

– Вікі! Ну, що ти мелеш? У нас ніхто не відправляє туди строковиків. Я ж навіть зброї тримати в руках не вмію. А щодо благородства, ти поквапилася. Хочу попрохати про одну річ і сподіваюся, що не відмовиш.

Я здогадувалася про що Він. Ми обоє захмеліли від передчуттів, а Сторожук схилився до моїх губ і доторкнувся тихо й неповторно. Я не пручалася, закрила очі й слухала все, що тепер відбувалося в мені. Бар'єр між нами розтанув і утворилася солодка безодня.

– Ось тепер я готовий до розлуки, до служби, до будь-яких викликів у житті. Знаю, що ти моя доля і кохаю єдину на землі...

Як красиво звучала ця перша ода нашому Коханню! Ми знаходилися в комі блаженних почуттів, а дорослий поцілунок виявляється такий п'яний! І поодинокі ліхтарі на центральній алеї звабливо підморгували нам у п'їтмі.

Розділ 6. Побачення

Скромні проводи в квартирі Сторожуків пройшли від гаслом: «Не сумуйте, я скоро

повернись!» А потім ми з друзями та мамою мого нареченого, Дариною Захарівною, їхали з пункту збору на Зрошувальній тихі й сумні.

Знаєте, всю дорогу до ДВРЗ Захар дотепно жартував і тримав мою руку так міцно, наче боявся, що я випаруюся кудись. А вдома я, мов неприкаяна, тинялася по кімнаті й шукала слід свого вірного друга та не знаходила... Захар не часто бував у мене, але кожна річ і куток нагадували про ті щасливі короткі хвилинки разом.

Мій неприборканий сум за Ним миттю перегукнувся з успішністю. Перший місяць я ніяк не могла змиритися з міркуванням, що Сторожука немає в місті. На лекціях донедавна сумлінна студентка була неуважною й розгубленою. А проникливі викладачі, наче ясновидці, бачили той розпач і постійно робили мені зауваження.

Звісно новобранець вже телефонував мені кілька разів. Захар сповістив, що місце служби в нього неподалік Вінницького аеропорту. Я втішалася, що Він доволі близько й ми зможемо якимось зустрітися, але поки на душі хлюпався гострий біль і невиліковний смуток.

Кожну ніч Він приходив до мене в снах. Лагідний і веселий Сторож моїх думок щиро допомагав боротися з журбою. Та коли я прокидалася й розуміла, що то лише сон, відчувала себе божевільною. Я навіть налаштувалася піти за порадою до місцевої знахарки, хоч раніше насміхалася з жінок, котрі ходили туди.

До ворожки я не пішла, навпаки життя нагадало приказку: «Клин клином вибивають!» Саме цей фразеологізм добре характеризував наразі життя родини Цимбалів.

Спочатку до нас навіщось приходив дільничий та мама мені не сказала. Потім до тата на фірму приїздив якийсь чиновник з органів. Та й про це я дізналася пізніше. І врешті мене саму викликали до деканату. Заступник декана представив мене майору Голіку, зі служби безпеки, а потім ввічливо зник кудись.

Скромний міцний чолов'яга пройшовся по мені уважним поглядом і запитав щось про навчання, а сам вже порпався всередині. Принаймні так я себе почувала. Перша думка в моїй голові була про Захара. Й оскільки прикидатися я не вмію, запитала просто:

– Пробачте, Ваш візит стосується військовослужбовця Сторожука?

Серйозний дядько лукаво посміхнувся й відповів:

– Ні, рядового Захара Сторожука у нас підстав чіпати немає. Наскільки відомо, з ним усе добре, служить собі. Я хотів запитати Вас про Катерину Цимбал...

– Даруйте, а Ви знаєте все й про всіх? – примружила я очі й розуміла, що погляд мій тепер випромінює непримиренну злість.

– Намагаємося. Та Ви присядьте, бо зблідли, – показав мені на стілець майор державної безпеки.

– Ясно, що зблідла. Та гидота для нашої родини наче чума, що косить все навкруги.

Ми жили як нормальні люди, доки ця дурепа не почала соромити на всі боки. А тепер взагалі хоч не показуйся на світ Божий. Вибачте, та до реверансів я не готова й кажу все, як воно є, – випалила я на одному диханні й дядько знову посміхнувся.

– Да... З такою чесністю Вам, мабуть, тяжко прийдеться у дорослому житті. Чи ні?

– Не знаю, поки я справляюся, – гордо відповідаю йому й запитую так, наче це я маю в кишені посвідчення їх установи: – То що там про гідку вівцю з нашого нечисельного стада? Вже відзначилася десь?

– Так, висновки доволі невтішні. Власне я прийшов дізнатися: чи спілкуєтеся Ви з сестрою? Але зі слів розумію, що ні. І погляди Ваші стійкі та розважливі. Саме такі, як необхідні для нашого часу. Наразі це все, успіхів у навчанні, – натякав мені держслужбовець аби я йшла геть. Та мій язик чesався неймовірно і я ляпнула:

– Дякую, щодо навчання! А про ту, якщо Ваша ласка, більше не кажіть ким мені доводилася. Батьків звісно шкода та мені вона вже ніхто. Я не прикидаюся, це правда!

– Хм, вірю! Знаєте, я спроможний відрізнити правду від вигадки. А ще здається Ви обрали правильну професію. Журналіст повинен бути кришталевим чистим. Хоча так буває, на жаль, не завжди. Думаю, ми з Вами ще зустрінемося, Вікторіє Цимбал! – знову посміхнувся серйозний чоловік і я попхалася до аудиторії, де залишила книжки.

А далі хочу розповісти про хороше. Уявляєте, я домовилася з Захаром про зустріч! Першу, з часу розлуки. Звісно це ще вилами по воді писане, але надихає неймовірно. Він зможе у вихідний приділити мені трохи часу. Я забула про навчання та готувалася так, наче ми в неділю збираємося побратись.

Дівчинка я вже доросла, адже впевнено рухаюся своїм дев'ятнадцятим роком життя на землі, але мама все одно була незадоволена поїздкою. Зате татко сказав, що для воїна то велика розрада у житті й нехай собі дитина прогуляється рідним краєм.

Може й соромно, але до цього я ще ніколи не бувала в обласному центрі, який знаходиться від столиці десь за двісті п'ятдесят кілометрів. Родичів у нас там немає, а їхати на екскурсію до єзуїтського монастиря чи садиби Пирогова - охоти не виникало. Та наразі всі мої бажання сконцентрувалися на зустрічі з Захаром.

В дорозі я намагалася уявляти: який він у військовій формі? І лише опівдні випурхнула на платформу, де Захар на правах місцевого жителя, прийшов мене зустрічати. А вже як побачила, мову відібрало через те, що воїн Сторожук неймовірно гарний!

Не пам'ятаю, щоб колись була настільки збуджена! Там, на пероні було багато усміхнених і тих, що обіймаються. Але ми зліпилися, наче не бачилися з Ним сто років і мовчки слухали, як розмовляють між собою закохані серденька.

До цього я й плакати на вокзалі не вміла. А тепер вони котилися такі щасливі й

гарячі та я геть не приховувала сліз. Ми стояли притискаючись, як тоді вперше в нашому парку і не бачили нікого навкруги. Тільки МИ існували зараз на землі! Я не знала, що можу таке відчувати. Це наче маєш крила й летиш, не сприймаючи фізично власного тіла, а простір огортає та співає лише тобі відому пісню...

– Привіт, красуне! Ти якось виросла й розквітла, – промовив Сторожук, а я вдихала аромат від цигарок на Ньому й він здавався мені як мед солодкий.

– Ти також змінився. Якийсь на диво досконалий та недоторканий. Але ж я доторкнулась! Захаре, можна ми вже підемо кудись? – знову пригадала я свій домінантний характер.

– Так, звісно. О двадцять першій я повинен перебувати в казармі. А значить маємо для себе десь чверть доби. Куди ти хочеш аби ми пішли? – заглянув в очі мій солдат і я побачила в тому погляді доволі дивні й точно не дитячі бажання.

Розділ 7. Тепло і світло

Для нашої зустрічі пізня осінь приготувала дуже красивий теплий день. Вже не вперше так виходило, що значущі моменти відбувалися між нами саме восени. Правда, на цей час дерева скинули золотаве листя та все одно здавалося, що сонце сяє яскравіше, ніж навесні.

Ми вийшли з вокзалу й неквапливо попрямували вулицею. Сьогодні, як і раніше, Захар тримав мою руку в своїй та через це весь сум минулих днів розтанув, а натомість з'явилася купа незрозумілих відчуттів.

– Вікі, ти мабуть стомилася з дороги? – невпевнено вимовив мій стрункий кавалер і поглядав схвильовано та дещо розгублено.

– Та ні. Якись три години мене геть не напружили. Чого це ти такий дбайливий? Ану, колись! – знову всілась я на улюбленого коника-зазнайку.

– Розумієш, я взяв на себе сміливість і забронював тут недалеко для нас номер, щоб спокійно поговорити. Тільки перед цим хочу запросити тебе до кафе, – ще більше знітився Сторожук.

– А що в кафе спокійно поговорити не вийде? – чіплялась я до слів, наче забула про безсонні ночі та море сліз, виплакані за Ним.

– Ну, добре. Я зрозумів. Тоді не підемо... – ображено потупив очі Захар і мені стало за себе дуже соромно. Он який він тепер мужній і чарівний та все одно м'який і поступливий, як колись. А я приїхала, щоб розрадити бійця й підтримати та поводитися, наче пекуча кропива у траві.

– Куди саме не підемо? Поїсти разом я не проти. Кишенькові у мене з собою є, – продовжую безсоромно діставати хлопця, що перебуває на межі. Але Захар так давно знає мої витівки й тому стримано терпить їх.

Смачні, майже домашні страви, розтопили моє серце і коли ми вийшли назовні я зрозуміла, що прийшов час дізнатися хто ми одне одному насправді: друзі чи

набагато більше?

– А знаєш, я стомилася. Так наїлася, що хочу відпочити. Де там твій прихисток розпусти? – ляпнула геть дурне, а Сторожук глянув на мене скривджено й зреагував миттєво:

– Можемо піти в кіно. Там зігрієшся. Он в тебе руки холоднющі, мов лід. Тут кінотеатр недалеко. Думаю, квитки знайдуться.

Я бачила його прихований зголоднілий погляд, але Захар тримався гідно. А в мене руки дійсно були крижані, тільки не від холоду, а від передчуття чогось невідомого й особливого.

– Вибач, будь ласка. Якась я сьогодні занадто примхлива. В кіно не хочу. Мені просто соромно йти з тобою повз адміністратора в готель, – чесно зізналася закоханому хлопцю доросла дурепа. А він страшенно зрадів і запевнив:

– Забий на це. Їм взагалі байдуже: хто куди ходить. Головне, щоб не порушували порядку й каса була повна. Прошу тебе, пішли. Я про службу розповім, а ти про універ. Хлопці за тобою, мабуть, табунами ходять...

І дійсно жінці за стійкою до нас не було ніякого діла. Вона глянула на військовий квиток Сторожука й простягнула ключ. На другому поверсі не було дорогих килимів чи пальм. Але ж ми прийшли сюди не розкішно милуватись. Я побачила, як дивно у Захара затріпотіла долоня, коли відмикав номер. Та й сама почувалася наче прибита. На вулиці здавалося, що все йде закономірно, а тепер по тілу бігали безпідставні дрижаки.

Захар ввічливо допоміг мені з верхнім одягом і провів до кімнатки. Веселі фіранки на вікнах і крихітний мінібар у кутку. На ліжку я намагалася не дивитись і Сторожук розгубився та не знав, що робити? Але природний інстинкт переміг.

– Я дуже скучив за тобою, Вікі! Зі службою все добре, але тепер розумію, що життя без тебе нестерпне, – обережно схилився він і торкнувся губами до моєї щоки, потім ще. Захар тихо цілував моє обличчя, а я покійно стовбичила й не допомагала нічим, та слава Богу, хоч не відбивалася.

Далі молодий воїн не стримався й захотів відчутти те, що вперше під сосною в домашньому лісі. Адже дорослі поцілунки такі привабливі й п'янкі! Тільки наразі все відбувалося куди гарячіше. Ми були закохані, на самоті, зморені розлукою й могли дозволити собі оте найчарівніше у світі. Дивно, що люди які приятелювали багато років, сьогодні вперше навпомацки перевіряли кожен сантиметр дорогих тіл та вгадували думки і бажання одне одного.

– Прошу не суди занадто суворо. Я не дуже знаю, як це робиться... – першим зізнався він, але ж саме я заважала пізнати йому солодку спокусу з іншими дівчатами! Та й сама поняття не мала, як зваблювати чоловіків.

– Тоді будемо знову навчатися разом, – запропонувала я й тихенько потягнула пальцями гудзики на військовій формі. Захар ще більше зрадів і піднесено

прошепотів:

– Я готовий навчатися з тобою чому завгодно. Це виконання всіх моїх мрій. Ти ж не уявляєш, скільки років я бажаю стати для тебе найближчим.

Номер добре опалювався, але ми чомусь тремтіли, наче замерзли. Тільки в ліжку, коли губенята продовжили мучитися неймовірно чарівним дійством, стало тепліше. Сильні емоції заповнили обох, коли ми дарували одне одному ніжність утаємниченого блаженства й більше не боялися тому, що обоє виявилися до нової науки дуже талановитими.

– Чому так довго ми відмовлялися стати рідними? Ти божевільно красива скрізь. Я кохаю в тобі все, моя єдина... – шепотів Захар, насолоджуючись тихими обіймами.

А я примостилася в нього на грудях, заплющила очі й почувалася найзахищенішою на землі. Тепер я знала, де моє заповітне місце.

– Боже, яке воно красиве - взаємне Кохання. Захаре, я завжди буду належати тобі, бо ти для мене став усім, – забула я про свої амбіції й відчувала, що саме це мій чоловік.

– Вікі, я обрав тебе дитиною, серед малюків і з кожним днем все більше розумів, що абсолютно правий. Ніколи не думав, що можу бути одночасно таким сміливим і покірним. В тобі є якісь надприродні сили... – щиро радів за нас він.

– Та немає в мені нічого надприродного. У мене є ТИ і я дуже щаслива, що ми відшукали головне у собі, – ніжно тулюся губами до його шиї й тихенько цілую, а Захар блаженствує від насолоди і нам вже нікуди не треба йти. Якби ж можна залишитися в коханих обіймах навіки, щоб просто дарувати єдиному на землі своє тепло і світло.

Ті годинки промайнули, ніби одна мить і нам необхідно розлучитися! Знову бути вдома на самоті й дивитися на телефон, як на рятувальну соломинку. Удавати, що все добре у житті й чекати, коли знову зустрінемося.

Розділ 8. Війна

Наче сон, у навчанні й тісному спілкуванні з моїм воїном, промайнули вісімнадцять місяців. І коли у звичайний вихідний день змужнілий хлопець зайшов до нашого двору, перше що він зробив - це попрохав у батьків моєї руки.

Тато з мамою люди розумні, а тому без будь-яких дебатів віддали дочку, вірному й надійному. Так, серед Цимбалів і Сторожуків, народилася ще одна молода й дуже щаслива родина.

Ніхто й оком зморгнути не встиг, як я почала гладшати та змушена була перейти на заочне відділення. Тато взяв Захара до себе на виробництво і всі ми весело чекали на появу первістка. А моя свекруха, хоч я ніколи вголос її так не називаю, ще задовго до ультразвукового обстеження впевнено сказала, що то буде дівчинка й не помилилася.

Трішки раніше очікуваного терміну, за допомогою кесаревого розтину, я народила

Єву. Неймовірно красиву донечку, що схожа на свого татка один в один. Для повного відновлення мені знадобився час та від теплого піклування родини я скоро вичухалася й почувалася блаженною мамою.

Треба сказати, що зі строкової служби мій Захар повернувся сержантом і мав досвід та сподівання поповнити лави захисників Вітчизни на Сході. Але цивільне життя й мої непереливки з вагітністю та пологами, внесли в його плани деякі корективи.

Знаєте, коли ввечері він бавився з Євою, то здавалося літав десь у височині, не пам'ятаючи себе від задоволення. Та як вмикав телевизор, його добрий погляд робився гнівним і сумним. Всі ми намагалися вірити в краще, але розуміли, що виродки серед своїх кіптявих снів марять відібрати якомога більше нашої землі. Саме це й зробили вони 24 лютого сподіваючись, що Україна питиме оковиту та святкуватиме давно забутий у Незалежній їх «совецький празник». Вирішили, бачите, зненацька захопити столицю за три дні...

Та з перших годин спротиву зрозуміла, ганебна й недороблена, геть не друга армія світу, що ми не підемо до ярма з покорою! Ми будемо битися до останнього подиху, аби захлиналися у власній крові десятки тисяч їх безмозких «вояків».

А зациклена пропагандистська машина ще довго молотиме про наш внутрішній конфлікт та звільнення російськомовного населення. От тільки нічого у них не вийшло, хоч горя та біди українській землі ця нечисть дійсно принесла неміряно!

Ось і зараз я загортаю Єву в теплий плед і ми з мамою прямуємо до підвалу. Він у нас не дуже крутий, але надійний та має запасний вихід. Вже внизу чуємо, як довбонуло зовсім поруч і авто, що стоять вздовж вулиці, повмикали сигналізацію.

Ми інстинктивно здригнулися та сіли перечекати. Дарини Захарівни з нами немає. Вона лікар і як тільки Захар пішов до тероборони, жінка поклала головлікарю на стіл заяву й вирушила за сином. А нам наказала берегти її онучку й пообіцяла приглядати за чоловіками, адже мій тато зачепив колись Афганістану й також не залишився осторонь бойових дій.

Раптом нагорі вибухнуло ще гучніше й перервало мої спогади. Я притиснула до себе доньку обома руками, бо вона почала хлипати. Геть невідомо: як маленькі діточки відрізняють погані звуки від хороших? Ось, наприклад, коли у нас грала музика або точилися гамірні розмови - їй було байдуже. Мов пташеня, вона зацікавлено поглядала з колиски й усе. А на вибухи реагує дуже негативно.

Тривожна сирена стихла та ненадовго. За нею здригнулася земля й у відповідь запрацювала протиповітряна оборона.

– Доню, здається багатоповерхівка горить... Там же люди... Господи, врятуй їх і збережи! – дивиться мама через віконце підвалу, як до неба на масиві здіймається чорний дим.

Я забираю її від вікна й гнівно кажу:

– Горіти їм у пеклі, мамо! Ця війна була неминучою. Падлюки ніколи б не змирилися з нашою вільною долею. Не сестри вони нам і не брати!

Підсвідомо продовжую пестити свою теплу краплиночку та вкотре кажу:

– Треба вам їхати до діда Панаса! Не можна, аби малеча зазнавала цілодобового катування. Вона ще не готова, мамо.

– Що значить: вам? Поїдемо разом, сама я не справляюся. Та й чим годуватиму, без тебе нашу кралечку? – хитрує бабуся.

– Сумішами, мамо! І твоє нагадування, що я нездатна харчувати власну дитину, геть не надихає, – їдко відгукуюся на її заяву.

Скажу, що поки орки не напали, молоко з мене просто лилося. А потім за кілька днів я перегоріла, наче зсохлася і їжі у Єви не стало. Не через страх перед ганебною навалою. Просто Захар з татом в один день пішли на околиці міста, а з нами поки залишалася Дарина Захарівна. Добре, що вона не з істеричок й швиденько зателефонувала комусь та привезла перші суміші. Я не геть дурна, але коли в супермаркетах розгребли навіть туалетний папір, де вже зорієнтуватися з їжею дитинці, що кричить від голоду?

Чому я мрію відправити їх до діда Панаса і хто він такий? Мій дідусь (мамин тато), він живе в Тернівцях, на Закарпатті. Тримає кілька кіз, майструє соплки та розповідає дітям казки. Давно кликав у гості, але ж ми вічно зайняті. А тепер Єві з мамою безумовно шлях лежить саме туди, тільки без мене. Ну, не можу я кинути тут Захара з татом! Мені дуже страшно, коли літає над головою й гримить. Але я сприймаю власну долю, як всі нормальні люди, що ненавидять рашизм і моляться за нашу Перемогу.

Родичам я поки нічого не скажу та є в мене думка, що допоможе не здуріти серед війни. Звісно я можу плести маскувальні сітки чи готувати з жінками передачі продуктів на передову, але мені вкрай хочеться повернутися до улюбленої справи.

Правда через народження малечі я забила й на заочне навчання та взяла академвідпустку. Тільки це не означає, що я геть випала з поля зору свого вишу й сподіваюся, з урахуванням подій, моєму бажанню посприяють.

Ясно, що без диплома я ще не журналіст і не претендую на репортажі для марафону «Єдині новини», але боротися з гидотою словом мені ніхто не може заборонити.

Наразі гамір у небі стиг, так почала діставати мама... Як вона не розуміє, що відряджаючи їх я й так розриваюся на шматки? Та я мовчки складаю до валізи все необхідне. Якщо чесно, сперечатися з нею у мене просто немає сил.

Другу добу мовчать телефони наших захисників. На щастя тато з Захаром несуть варту на одному блокпості і я заїду до них. Тільки спочатку посаджу до потяга Єву з мамою. Їй я збрехала, що вчора розмовляла з Коханим, а сама товчу в голову: «Все нормально! Вони живі...» Я це відчуваю.

Розділ 9. Евакуація

Наш старенький Мерс з причепом, тато забрав з собою. Сказав, що його вірний друг ще послужить Батьківщині. Водити я вмію, але посвідчення водія також отримати не встигла. Хочу охопити все відразу та деякі моменти вислизають.

Міського транспорту мало та й функціонує він між повітряних тривог. Думаю, що треба добиратися на метро. Воно тепер найнадійніше, а для багатьох людей стало житлом.

Поглядаю на малечу, яка мирно лежить посеред ліжка й посміхається. Єва не здогадується, що ми з нею сьогодні надовго розлучаємося. А в мене сльози капають собі та я на них не зважаю. Головне вчасно допхатися на вокзал і не запізнитися на вечірній ужгородський потяг.

– Все! Сіли, мамо. А дід точно нічого не переплутає й зустрічатиме? – зараз я дуже схожа на неї, адже переймаюся через те, чого ще не сталося.

Далі беру на руки донечку та йду з дому, а всередині коїться щось жахливе. Так, наче в мене знову почалися ті болючі перейми. Що тут дивного? Ось же вона, моя прекрасна крихітка, котру я не так давно привела на світ, а тепер через русню ми повинні розстатися. Добре, що малеча не вміє запитати, бо я у пристойній формі не змогла б відповісти: чому все це з нами відбувається?

– Тільки нехай побуде тихо! Мамо, тут зажди. Зараз спробую щось знайти в бік метро, – бігаю очима навколо, а вона мовчить і вже не плаче. Знає, що наш характер не перемогти. Якщо одна вирішила, іншій краще підкорятися. Та й маленькій онучці не завадять безпечніші краї.

Не вірю власним очам та в полі зору наш сусід, на роздубаній «деушці». З першого дня навали він невтомно перевозить людей на вокзал. Я йому телефонувала, тільки тоді Олег сказав, що дуже зайнятий. А наразі помахав мені рукою й закричав:

– Давайте сюди! Якщо вже вибралися, помістимось.

– Дякую, Олеже! Скільки з мене? – знаю, що він працює не безкоштовно й подаю пів сотні зелених. – До самого вокзалу довезеш?

– Авжеж, як сусідці відмовиш? – запалав його підприємливий погляд.

Здається Бог мене почув і ми домчали між повітряних тривог. Ще й перевізник-віртуоз проклав собі такий маршрут, що не кожен столичний таксист знає. Тому доволі швидко та безперешкодно ми опинилися на місці.

Я не любитель подорожувати залізницею, але все ж була тут сто разів та таким Київського вокзалу зроду не бачила. Традиційний людський вир наразі геть не схожий на мурашник мандрівників. Змучені й розгублені пасажирки снують навкруги. Вони сидять де завгодно, навіть на підлозі й погляд у багатьох вбитий горем. Ця картина дуже гнітить!

Протискаємося на платформу. Єва у мами на руках вже спить. Яскраве освітлення наразі приглушене, але потяг прибуває на перон вчасно. Провідники також виснажені й змарнілі та вони мужньо тримають свій фронт, аби люди могли евакуюватись.

Ось біля дверей вагона здійснюється штовхання.

– Гей, невгамовний! Провожатий чи пасажир? – гримас господарка вагона на здоровила, що розмахує біцепсами й безсоромно відштовхує жінок та дітей. Він реагує прогнозовано:

– Мамаша, заткнись! Мене по барабану чи ти там триндиш. Вот засуну свою

милашку да пойду прочь. В глазах от вас рябит.

– Та ні, шановний! Це ти заткнись, якщо не хочеш отримати моїм прапорцем між очей. Я працюю без сну чорт знає скільки годин, тому зір тобі вмить підрихтую. Люди, ніхто не залишиться, поїдемо всі! Не кваплячись проходимо до вагона, сідаємо тісенько й дружно. Першими заходять ті, хто з маленькими дітьми...

Пасажири пхалися у вагон, наче до казкової рукавички. А мама з Євою вже опинилися біля віконця й поклала сонну малечу собі на плече так, щоб я могла довше дивитися на неї. Тут нам не треба домовлятися, адже ми матері!

Потім не соромлячись нікого, я хрестила потяг, доки він не зник з очей. Думаю кожна людина, хоч раз у житті відчувала ту порожнечу, що з'являється всередині, як залишаєшся на пероні один. А рідні й дорогі навіщось прямують з затишного дому до далеких країв...

Я вибралася з евакуаційного кошмару на вулицю й пішла в метро, а рука сама натиснула виклик Захара.

– Привіт, кохана! – чую як нагороду за пережите.

– Захарчику, привіт! Любий, що ж ти зі мною робиш? Чому так довго не відповідав? – плачу й сміюся одночасно, адже чую Його живого.

– Вибач, не міг. Ми тут трішки попрацювали. Посіпаки розгулялися не на жарт. Та не діждуться! Ось тепер телефони заряджаємо...

– Тато живий? – розумію про що він.

– Дурненька, звісно живий. Пан Василь досвідчений вояк. А чому ти плачеш? Що теща розклеїлася? – відчуваю себе набагато краще, бо коли мій Захар такий, вже нічого не страшно.

– Та ні. Але ти будеш лаятися... Я маму з малечею щойно до ужгородського потяга запхала. Гучно на нашому масиві стало, а з тобою не порадитись. Ось я й прийняла одноосібне рішення: нехай посидять у діда Панаса, – чесно зізнаюся й видихаю, наче гора падає з плечей.

– За що ж мені тебе сварити, ненаглядна? За те, що вчинила правильно? Так за це я тебе одну на світі кохаю! Тільки як ти тепер одна в хаті? Може приймеш когось? Людей тварюки без дому залишили багато. І тобі веселіше і їм дах над головою хоч якийсь, – завжди допомагає мені вірною порадою найдорожчий чоловік.

– Котику, якщо вже ти такий м'якенький, можна ще дещо запитати? Дозволь мені попрацювати за фахом, поки ти зайнятий, – кажу чесно, адже секретів у нас одне від одного немає.

– Віко, от цього робити не смій! Я забороняю! Просто візьми пожильців і сиди з

ними вдома! – чую не властивий Сторожуку крик з телефону.

– Коханий, але ж ти не сидів? Чому я повинна? До речі, як там Дарина Захарівна? Привіт їй від мене й татові, – стою в куточку станції метро та дивлюся на силу людей, що туляться на валізах.

– Не сповзай з теми! Передам я татові привіт, а мамка супроводить сьогодні поранених до міського шпиталю... Упс! Я не хотів.

– Що проколовся, козаче? Ви прийняли черговий бій, а ти наказуєш мені покоївкою працювати? Та віддам я людям наш дім, тільки точно у підвалі не ховатимусь. Не можу, Захаре, зрозумій!

– Ясно. То навіщо ж ти питаєш, коли все вирішила? – чую хвилювання Коханого й пекучий біль, що не може нічим зарадити.

– Прости, рідненький! І пообіцяй мені, що берегтимеш себе і тата, а ще бійців... І не зникай, будь ласка. З тобою я сильна, а без тебе і життя не потрібне, – підсвідомо притискаю телефон до щоки так, наче від цього мій воїн стане ближчим.

Розділ 10. Розрада

Чую пронизливий дитячий крик, що відтісняє важкі думи про розлуку з найріднішими. З-за колони вибігає дівчинка років трьох і стрімко несеться в бік платформи, де точно впаде на рейки. Реагую підсвідомо й миттєву: кидаю телефон до кишені та хапаю дитину до рук.

Тепер поруч опиняється хлопчик, років десяти. Він розгублено дивиться то на мене, то на малечу, що смикається й кричить в моїх обіймах.

– Дякую, тьотю... Я лише на хвилику до телефона заглянув, а вона як рвоне. Думав, що вже живою не побачу. Хоча так я думав уже багато разів...

– Ти хто і чому ви тут бігаєте самі? Де ваша мама? – також схвилювано переварюю у собі все, що сталося й чую у відповідь:

– Я Сергійко Довжик, з Охтирки. Коли наш будинок розбомбили, ми перебралися до сусіднього підвалу. Але там не було ні світла, ні води. Тато зміг вивезти нас за місто й посадив до автобуса, а сам з дядьком Іваном повернувся бити ворогів. Ми довго їхали кудись полями, аж доки той старенький бус не зламався. Тоді пішли. Холодно було й ми повдягали на себе все, що взяли. Замість води їли сніг та заночували у розбитому селі. Там її й знайшли. Дорослі були всі мертві, а вона сиділа й шепотіла Зоя чи «зая»? Ось ми її Зоєю й нарекли. Ранком сніг перестав іти й ми набрали на залізничну колію, де нас ледве не роздавив товарний потяг. Та він підібрав усіх і довів до якоїсь станції. А вже звідти мама вирішила їхати сюди. Казали, що в Києві безпечніше, але виявилося НІ. Хіба що в метро тепло й нам роздають воду та бутерброди. Мама каже, що втрачає розум і пішла розім'яти ноги. Мені малу довірила, а я ледве не занапастив. Дякую, що врятували. Давайте її, я вже піду собі...

Хлопчик говорив збуджено, але розбірливо. А я слухала його й мовчки плакала. Інстинктивно вчепилася в малу так, наче то була моя Єва й розуміла, що повинна цим людям допомогти. Тільки пообіцяла Захару й Бог так зробив, щоб я невідкладно виконала обіцянку коханому.

– Сергійку, зажди. Не треба нікуди йти. Дочекаємося мами та підемо до мене. Ти правий, у нас також небезпечно. Але я маю теплий дім, з підвалом. За необхідності ми спускаємося туди. І ви поживете скільки забажаєте, – намагаюся бути м'якою й ненав'язливою.

А ще, десь у підсвідомості, журналістка Цимбал вже пише свій перший репортаж з війни. Я дивлюся на цього маленького, геть дорослого хлопчика, та соромлюся власних думок: як мені тяжко. Що ж тоді говорити їм?

– Ось і мама. Мамо! Я тут, іди сюди, – гучно покликав малий і я побачила красиву жінку, років тридцяти. Її в'юнке волосся вибилося з-під теплої хустки та вона набурмосилася через те, що біля її дітей стоїть незнайомка.

– Серьожко, ти чому до людей чіпляєшся? Де я сказала вам сидіти? У кутку! А ти? – вона забрала у мене з рук дівчинку й додала: – Перепрошую, він у мене хороший. Просто трохи засидівся.

– Не переймайтеся, все добре. Ми тут випадково познайомилися і я дуже хочу запропонувати вам свій дім. Сьогодні провела на Закарпаття маму й крихітну донечку. Мені одній повертатися до порожніх стін дуже страшно. Прошу Вас, погоджуйтеся! Я - Вікторія, – простягаю руку, але жінка ще вирішує як їй бути, а потім негативно киває й каже:

– Дякую, але ні. Навіщо ми Вам здалися?

– Я ж кажу, щоб допомогли мені оговтатися від суму. У мене батько й чоловік у теробороні, на блокпості. Вони мене підтримують телефоном, але я не уявляю, як жити без дитячих оченят і голосів! Не бійтеся, я не аферистка. Ось паспорт і столична реєстрація, – подаю жінці посвідчення особи та геть не дивуюся, що бідолашна серед пережитого хаосу й біди, нікому не довіряє.

Тепер вона простягає мені руку й каже:

– Мене звати Аллою, а це мої малюки. Тільки ж ми Вам будемо заважати. Може не треба?

– Дуже приємно, Алло. Ще й як треба! Збирайтеся, будь ласка, та пішли. Ми всі рідня й не можемо одне одному заважати. Це вони, ті кляті дикуни, заважають своїм існуванням цілому світу. Вам з речами допомогти?

– Та якось це неочікувано... і дещо неправильно, – знизує плечима скромна зморена жінка, але розуміє, що їй випав шанс на кращі умови для малих. – Добре, я зараз. Вже довірливіше віддає мені Зою, а дитина дивиться просто в очі, наче також перевіряє на доброту. Вона замурзала й сонна, але незламна як усі, хто б'ється на передовій, лікує поранених та пече хліб, допомагає з евакуацією й відновленням електрики. Маленька сильна українка, що вже втратила десь серед степів кривну рідню, але вижила й добралася сюди, щоб зцілювати мою наболілу душу.

– Я готова! – чую голос Алли й бачу, як малий кидається, щоб допомогти матері з важкою сумкою. У неї за плечима рюкзак й кілька пакетів у руках. Жінка сором'язливо опускає погляд на плити станції метро й повторює вже сказане: – Хоча я й досі не готова Вам надокучати...

На це я не відповідаю й набираю Олега-перевізника та хочу знову підкинути йому заробітку. Це ж набагато краще, ніж тягти змучених людей нашим наразі не дуже динамічним транспортом.

– Привіт, сусідко! – весело відповідає мені він. Значить мій попередній розрахунок

додав заробітчанину доброї пам'яті.

– Привіт, Олеже! А ти зараз де?

– Поки на Кільцевій. Ти що й досі на вокзалі? Я думав вдома давно спиш. Треба поспішати, скоро комендантська година.

– Так вийшло, що одних я провела, а інших хочу до себе взяти. Якщо тобі по дорозі, буду знову вдячна, – натякаю на новий бариш.

– О'кей. Хвилинок за двадцять чекай на тому ж місці, де я висаджую всіх. Повеземо твоїх орендарів. Це правильна думка! Великий дім не повинен стояти пустою. Я й до себе взяв би, але в мене люду повна хата.

– Дякую. Ми почекаємо, – вимикаю зв'язок та посміхаюся через його нещирість.

Знаю, що в нього лише дружина та старий дід. Хата велика й сім'я зроду не бідувала. Жінка невідомо скільки на ринку в наметі стоїть, а дід медом з пасіки торгує. Та я не сперечаюся й задоволена тим, що знайшла собі розраду і не залишилася осторонь людської біди.

Розділ 11. Настирлива й завзята

До самої домівки я сиділа на задньому сидінні Олегового «горбоконика» й тихо раділа, що зі мною їдуть нові друзі, а рідний дім не зустріне мене німою тишею.

Доки лаштувала кімнату для гостей, Алла відігрівала Зою у ванній. Сергійко, в чужих стінах, став тихим і сором'язливим. З серйозністю справжнього дизайнера він підказував мені, що прибрати з їх нового житла.

Тепер мені здавалося, що це якась трансформація моєї власної родини. Знаєте, як захотілося, щоб у нас з Захаром також з'явився син і щоб не було війни, тривоги та розлуки! Щоб не гинули мирні люди та не соромилися чужих стін, а мали свої щирісередні мрії й легко втілювали їх.

– Зайчєня, стій кажу! – почули ми з Сергійком гучний вереск дитини й побачили, як вона вискочила з ванної у довгій кофтинці (скоріше за все з одягу Алли) та намагалася весело втікати від названої мами. – Вибачте, будь ласка, але це дитя невинувачливе...

Навіщо знову перепрошує Алла. Вона розчервонілася в процесі купання малечі й стала ще красивішою. Її довга коса розплелася, а очі сяяли завзяттям.

– Серьоже, тепер ти приведи себе до ладу. А я поки розчешу коси цієї стрекози. Зоє, йди до мене негайно! Ось бачите, Віко, про що я казала. Ми перетворили Ваш дім на вулик диких бджіл.

– Але ж саме на це я й сподівалася... Ну от! Беріть отой плед, кутайте малечу й пішли, – тяжко зітхаю, почувши застряглу до дірок в голові, сирену повітряної тривоги.

Жінка покійно загортає дівчинку, що пахне медовим шампунем у річ, якою раніше я сповивала до підвалу Єву. У нас там тепло, але дитину щойно скупали. Ми неквапливо спускаємося сходами і я бачу в очах цих людей сум та страх, що став звичною частиною життя на війні.

Цього разу ППО працює доволі далеко та не дуже лякає моїх гостей. Після відбою була скромна домашня вечеря з вареною картопелькою, приправленою кільцями смаженої цибулі. А ще я відкривала помідорки, з маминих запасів, і душу розірвало гнівом! Це ж ми всі разом їх влітку консервували, а тепер родина розкидана в різні боки, як ті овочі по тарілках.

Далі зігріті й нагодовані дітки вляглися спати. А ми з Аллою прибралися й також пішли відпочивати. Правда вночі ще був наліт, та я звикла відчиняти вікно й прислухатися: де шумить вбивче залізччя? Звісно це дурість, але малі так солодко спали, шкода було підіймати. А високо в небі, як і тисячі років тому, мерехтіли зірки та не відали про нашу біду.

Зранку я вирішила їхати до універу. Ну, а гостей залишала обживатися в затишному домі Цимбалів. Тільки коли давала Аллі ключі, вона не хотіла брати, аж доки я не сфотографувала її паспортні дані. Це вкотре доводило, що українці в будь-якій халепі шляхетні й відповідальні.

В дорозі телефонувала на кафедру кілька разів та секретарка відповідала, що з керівництва нікого немає. Але я не збиралася відмовлятися від свого задуму. Може поки доїду хтось та з'явиться? Тільки моя впертість результату не дала. Я почекала трохи й пішла ні з чим.

Вже прямувала вулицею Ілленка, як на територію завернув службовий автомобіль. Активна студентка інституту журналістики КНУ авто керівника добре знала, та професор мене пам'ятати був геть не зобов'язаний. Я представилась і попрохала кілька хвилин. Невідомий дядько попрямував до білого корпусу, а директор ввічливо запитав:

– У Вас якісь проблеми?

– Власне, ні. Хіба що дуже хочеться попрацювати. Важко сидіти вдома, коли батько й чоловік у теробороні, а мама з донечкою евакуювались. Іване Тарасовичу, я не для заробітку. Це тому, що русня біснується підлою пропагандою. Дозвольте допомагати комусь складати репортажі, – пояснюю йому суть.

– Ні й ще раз, ні! Ви розумієте, шановна пані, що звалюєте на мої плечі відповідальність за маму маленької доньки. Вікторіє, я в житті не дозволю аби моя студентка працювала у прифронтовій зоні. Ваш чоловік першим мене розіпне, – чую прогнозовану відмову й розумію, що мій задум приречений.

– Іване Тарасовичу, я ж не прошуся на передову. Та попрактикуватися трохи не завадить? В декреті я дуже відстала від навчання, – викручуюся з усіх сил, а він посміхається й каже:

– Настирлива й завзята. Щось таке я вже чув про Вас в деканаті. Це ж Ви були головою студентської ради?

– Цікаві бували справи! Особливо той конкурс «КонцепТорія», що ми виграли у двадцять першому, – перехоплює мій подих від нагадування про мирні студентські часи.

– Да... Спаскудили вони нам життя, тут Ви праві. Добре, спробую допомогти не сумувати. Зателефонуйте мені завтра о десятій. Є в мене один фанатик своєї справи, схожий на Вас. Перепрошую, на мене чекають. Сподіваюся у Вас все вийде, Вікторіє Цимбал.

– Щиро дякую, Іване Тарасовичу! Не пошкодуєте, я за кожне сказане словечко відповідатиму, – розквітаю як та маківка на сонячному полі, а досвідчений фахівець тільки киває сивою головою й відповідає:

– Саме цього я й боюсь.

В дорозі додому я поговорила з Захаром та розповіла, що вже виконала обіцянку й наш дім тепер повен добрих людей. Тільки про розмову з директором свого навчального закладу я коханому нічого не сказала.

А вдома на мене чекав сюрприз. Як виявилося Алла не лише красива й смілива жінка, а вміє дуже смачно готувати. Ще з двору я відчула неймовірний аромат свіжоспеченого хліба та коли зайшла, не впізнала власну хату.

Маленька дівчинка захоплено гралася на ліжку іграшками, що накопичилися з дня народження Єви. Родичі й друзі купляли нашій малечі все підряд: від ляльок Барбі до конструктора «Лего» та гігантських зайців. Наша крихітка на цьому добрі ще геть не зналася, а Зоя просто шаліла від неочікуваного щастя.

Інші нові члени родини так прибрали дім, наче я наймала їх за рабів. Мені навіть соромно стало. Ну, куди це годиться? Змарнілі люди, що втекли від смерті та кровожерливих хижаків, зробили мою домівку невпізнанною.

– Людоньки, а що відбувається? Я потрапила у виставковий центр зразкової чистоти? Зайти хоч дозволите? – щиро жартую з порога.

– Вікторіє, не знущайтеся! Просимо додому. Ми з Сергійком хотіли якось подякувати Вам за прихисток і доброту.

Я обережно роззулася в коридорчику, де колись вперше поцілувалася зі своїм Захаром, а тепер від смачних ароматів відчула страшенний голод. Життя, вже яке воно є, продовжувалося серед нових людей та справ.

Розділ 12. Хочу сина

Ніч видалася, на диво, тихою. Чи просто після смачної вечері й дружньої розмови всі ми спали надто міцним сном.

А наступний день приніс мені неймовірне щастя! Він подзвонив від хвіртки, як колись. Я ще не вірила очам і думала, що марю. Там стояв мій Захар! У військовій формі, як у Вінниці, тільки цього разу без відзнак та зі зброєю.

– Віко, здається там військові прийшли... – занепокоєно глянула в шибку Алла, та я вже не пам'ятала себе й кинулася на вулицю прямо в піжамі.

– Слава Богу, діждалася!

Ноги затрусилися й понесли мене за хвіртку, туди де ми зустрічалися кожного ранку, як ходили до школи. Я заглянула в найдорожчі очі, а вони порівну випромінювали смуток і рішучість та головне - насолоду від нашої зустрічі.

Я встигла побачити все це, долаючи з десятків метрів, аж доки не впала в Його жадані обійми. Світ навколо виховано завмер, серця розмовляли, сльози текли, а душеньки співали...

– Привіт, Коханий! Звідки ти тут? – щасливо шепочу та Захар на дурниці не відповідає. Він просто стискає мене обома руками й дихає волоссям та пестить теплими вустами. Ми стоїмо, мов заворожені, забувши все і всіх. Далі я підіймаю очі й тихо прошу:

– Пішли, я познайомлю тебе з добрими людьми, а потім поговоримо...

– Я в кущах навіть призабув: яка ти в мене гарна! Пишаюся тобою. Пообіцяла й відкрила, тим хто потребує двері й душу, – він звично бере мою руку і всередині здійснюється біль через незабутні спогади.

– Друзі мої, увага! Прошу познайомитися з найголовнішим чоловіком у моєму житті. Це Захар Сторожук - моя рідненька половинка! – в щасті забуваю про стриманість, адже жінці, що не сподівається побачити свого чоловіка живим, слухати таке дуже важко.

Зате мій Коханий виховано посміхається та впивається поглядом у хлопчика за столом. А зворушений присутністю військового Сергійко забув, що годував сестричку й манна каша капає з ложки на підлогу.

Першою до тями приходять Алла. В очах молодої вдови пролітають важкі спогади, але жінка мужньо долає біль і простягає Захару руку:

– Вітаємо, господарю! Дякуємо, що захищаєте й прихистили...

Захар піймав її пекучу хвилю і все зрозумів. Щоб не добивати жінку він якомога рівніше промовляє:

– Та що там? Я такий, як усі.

– Ну, якщо хазяйка не проти, запрошуємо до столу, – ввічливо відступає вона вбік і звертається до мене: – Вибачайте, мої вже накапустили. Я зараз приберу...

– Алло, забудь! Потім приберемо, давайте всі за стіл, – керую на правах щасливої господині й ми обсипаємо кухонний стіл, як колись родина Цимбалів.

Я розповідаю про знайомство в метро, жартую про сусіда-перевізника, а наша гостя швидко закінчує з годуванням дітей і наказує їм:

– Все, наїлася? Сергійку, одягайся. Я помітила тут поруч великий парк, підемо погуляємо. А як пролунає тривога, сховаємося до кущів.

– Оцього якраз робити не можна! – миттю реагує на щире бажання жінки не

заважати нашій зустрічі Захар. – Хто знає, що виродки позакладали між дерев. Це лише здається, що тут мир міцніший, але ж гади нічим не гребують. Їм і маленьких життів не шкода. Нагодували смачно, дякую! А тепер нам з Вікою треба йти. Справ дуже багато. Радий був знайомству!

Захар рішуче підводиться і я здогадуюся, про які справи йдеться. Миттю вдягаю перше-ліпше й покійно прямую з ним до квартири Сторожуків. У свекрухи на підвіконнях раніше квітли фіалки, а тепер від них залишилися тільки горщики й сухі листочки, що припали до землі.

– Вибач, коханий! Я про квіти Дарини Захарівни геть забула, – беруся виправдовуватися, а Він розвертає до себе, пестить блаженним поглядом й гаряче каже:

– Але ж ми живі. Наша крихітка у безпеці, а в мене для тебе стільки новин, що не знаю з чого й почати...

І ми взялися розповідати одне одному неймовірні історії нашого Кохання, намагаючись запам'ятати кожну мить зустрічі, адже вона без перебільшення може бути останньою.

– Ну, і як тобі наші гості? – після тихого й солодкого поцілунку вмощуюся на рідних грудях та раптом чую:

– Хочу сина... Як побачив за столом хлопчика тієї жінки відчув, що шалено бажаю нашого синочка.

– Що, прямо зараз? – посміхаюся й розумію наскільки наші бажання збігаються.

– А чом би й ні? – цілує мене в лоба Сторожук та пояснює: – Жартую! Відразу після перемоги це навіть не обговорюватиметься.

– Добре, домовилися! Любий, зараз я тобі покажу: як зустрічали нашу малечу в діда Панаса. Прадід для Єви зібрав у селі ціле віче. Ось дивись, мама купу фоток скинула, – гортаю галерею, а пальці ще тремтять від недавніх гарячих «розмов» між закоханими.

Тепер очі Захара сяють батьківським щастям і він радісно каже:

– То в мене ще й теща репортер! Інша хіба два слова написала, а Міра Панасівна он скільки назнімала. Тепер ясно: звідки в тобі ця напасть живе.

Після його компліменту мамі, мене наче вогнем обсипало... Я ж повинна була зранку зателефонувати Івану Тарасовичу! Сама напросилася, а тепер тану в обіймах коханого й забула про все на світі. І чому події, навіть такі прекрасні, накладаються одна на іншу? Але Захару я ні за що не скажу правди й телефонувати з ліжка не стану. Та голова в мене не для зачіски, а тому вислизаю з його обіймів і зриваюся на ноги.

– Що сталося? Ти куди? – не встигає втримати мене він.

– Але ж ти сам сказав: після перемоги. Тому необхідно створити бар'єрчик. Бо ми з тобою, наче дві весняні кицьки чіпляємо діточок. Відпочинь, а я швиденько до аптеки зганяю, – припадаю до його губ і Захар не сперечається.

На вулиці миттю хапаюся за телефон, набираю Івана Тарасовича, збурено перепрошую й отримую обіцяний контакт якогось Ореста Берези. Вже біля аптеки глибоко вдихаю й готуюся познайомитися з людиною, що поведе мене до реалій професії або до вірної смерті.

– Горянин на дроті! – чую завзятий тон та уявляю такого собі кучерявого мачо. Але мені байдуже до його вигляду. Головне, аби взяв з собою попрацювати.

– Вітаю... Ви мене не знаєте. Я - Вікторія Цимбал, майбутня журналістка, що марить створювати актуальні репортажі.

– А, це про тебе мені казав Боровий? Добре, я Орест, – тепер мені доходить: чому «горянин». Є в мене пунктик - читати про значення імен та їх походження.

– Дуже приємно познайомитися, а як щодо зустрічі й домовленості про спільні рейди? – нахабно сідаю незнайомій людині на голову.

– Це ти про гроші? Тоді помилочка! Я працюю за переконання, на користь суспільству. Моєю ціллю є необхідність показати агресора у всій його гидкій подобі. А ще ненавиджу, коли скиглять чи нарікають. Це відразу затям, – його тон схожий на муштру, але зараз я в такому піднесеному стані, що лякати марно.

– Я готова й скиглити не збираюсь, – погоджуюся на його умови й чую:

– І ніяких викрутасів щодо «ви» чи «пане». Ми всі однакові бійці інформаційного фронту, а реверанси - то для іноземних гостей. До завтра я зайнятий, потім кину локацію, де зустрінемося. Все, бувай! – зв'язок перервався й мені здалося, що я вже на передовій.

З аптеки щодуху мчу до Захара, адже лік його вільних хвилин безжально тане, а нам ще так багато треба одне одному розповісти.

Розділ 13. Ротація

З моїм коханим ми розпрощалися ближче до вечора й сержант Сторожук повернувся на блокпост, де з іншими добровольцями охороняв рідне місто від непрошених посіпак.

Широка траса перекрита протитанковими їжаками й залишалася лише вузька смуга для проїзду перевірених авто.

Дарина Захарівна повернулася зі шпиталю та як тільки побачила сина, покликала його до саморобного підземного бункера на околиці лісосмуги.

– Як Віка сприйняла новину? Синку, ти що не сказав їй? Але ж дружина повинна знати! – обурюється жінка.

– Навіщо? Трохи пізніше сама скажеш. Не хочу бідолашну заздалегідь хвилювати,
– весело обіймає матір Захар та ще й досі випромінює пережите щастя.

– Пізніше це коли? Як ти міг не повідомити коханій жінці, що тебе переводять на передній край боротьби? Ти ж їй навіть шансу змиритися не залишив...

– Ма! Не нагнітай, будь ласка. Вікуся пообіцяла після перемоги народити мені сина. І чому ти взагалі така наелектризована? – не може спинити радісного настрою від отриманої втіхи Захар.

– Авжеж, після перемоги... Синку, так до неї ще дожити треба. Я розумію, що під час зустрічі щастя затьмарило вам розум та легковажити не варто. Просто зараз зателефонуй і скажи, потім буде ніколи, – чіпляється не схожа на себе лікарка Сторожук.

– Як на місце прибуду, тоді й зателефоную. А тепер колись, що з тобою відбувається? – перекидає увагу на мамин настрій спостережливий син.

– Він ще й питає! А твого призначення хіба мало? Та ще й мені відмовили прямувати з тобою до частини. Бачите, сімейні лікарі там ні до чого... Перевага надається молодим хірургам, особливо тим, хто вже працював на нулі. Коли це я встигла так постарішати? Хіба скаржилася на втому в Бучі чи Катюжанці? Буквоїди хрінові! – не на жарт завелася пані Сторожук.

– Тепер зрозуміло звідки в буркотіння ноги ростуть. Мамо, забий! Тут твої знання й руки також кожен день потрібні. І Віка повинна відчувати, що ти поруч. Моя неймовірна дружина взяла до себе знедолених людей: жінку та двох діток. От за ними й будеш приглядати. А зі мною нічого не станеться. Наше Кохання захистить від будь-якого пекла. І плакати не смій! – дає настанови син, що через ротацію бійців скоро відбуває на дуже відповідальний та небезпечний напрям.

– Добре, синочку, я обіцяю їх берегти. Але прошу тебе: залишайся живим! – плаче завжди стримана медикня, адже її не пустили з ним. А думка, що може втратити єдиного сина - для жінки нестерпна.

Тим часом я, ні про що не здогадуючись,гнула свою життєву лінію та вже зустрілася з репортером Орестом Березою. Це був доволі цікавий суб'єкт. На голові в нього не було козацьких кучерів, навпаки досконало вибрита лисина ховалася під бейсболкою. А прискіплені очі нагадували об'єктив камери. Він все ловив нальоту й був страшенно прудкий.

Знаєте, куди він повіз практикантку, аби зрозуміти чи готова я до важкої праці? В наш військовий шпиталь, де я побачила таке, що через кілька хвилин рвонула до туалету й видала каналізації сніданок і вчорашню вечерю разом.

Та цей Береза не звернув на мене жодної уваги й відзняв заплановані інтерв'ю зі скаліченими вояками, а вже на вулиці підсумував:

– Здається я трохи перегнув, для початку. Але ж це лише поранені воїни, а ти казала, що готова до репортажів на передку. Тільки там ще й стріляють!

- Я спробую звикнути, Оресте. Просто не люблю лікарень, – зізнаюся як на духу.
- І скільки тобі потрібно часу для «звикання»? А як потрапимо в м'ясорубку, де будуть лише поранені та ніяких ненависних тобі лікарів? – жорстко пояснює професіонал: куди я лізу зі своїми манерами панночки.
- От як це станеться, тоді й побачимо, – сердито відрізала йому й десь у глибині темних очей наставника побачила усмішку та додала: – Варіантів же небагато: здохну або виживу.
- Вреднюча напарниця мені згодиться. Ось візьми ці записи й до завтра відредагуй кожне інтерв'ю окремо. Тоді й подивимось на що ти здатна, відміннице. Тільки мова повинна бути літературною та доступною, осягаєш?
- Так. Спасибі за довіру, – беру в нього з рук флешку й ми сідаємо до авто.
- Поки немає за що. Як на студії роботу оцінять, тоді відзнімемо картинку. Я хочу бачити репортера, котрий думає не про помаду на губах, а роботягу що створює чіткий інформативний матеріал. А донька не засумує, коли попхаємось у відрядження? – запитує Береза.
- Іван Тарасович і про мою доньку розповів? Не засумує, бо її зі мною немає. З мамою відрядила на Закарпаття. Крихітна ще аби помирати. А я через пекельний сум до роботи напросилася, – чітко пояснюю, щоб більше цю тему не чіпав.
- Ясно, не дурний. В особисте більше не лізтиму. До завтра, вільна птахо! Чекатиму о десятій на цьому ж місці. Метро тобі по дорозі? – тепер ввічливіше запитує цей інформаційний кліщ та я не збираюся окреслювати свій шлях. Просто киваю і йду.

На випробувальний термін обов'язки Береза мені змалював і хоч все здається чужим та непривітним, працювати я буду. Виклики часу в професії ніхто не скасовував, то й не треба шукати розуміння чи співчуття.

Розділ 14. Сміливі хлопці

Моя відповідальна матуся надіслала чергову порцію світлин, як вони з Євою проводять час в гостях у діда Панаса. Роздивляючись, я плакала й сміялася. А вже як хотіла притиснути свою крихітку до серця - не передам!

З Аллою ми стали добрими подругами й жінка почала інколи всміхатися. І дітлахи частенько влаштовували в домі біганину та розгاردіаш, за що я була їм щиро вдячна.

А Дарина Захарівна, вона ж лікар і добре вміє спричинити біль, щоб вилікувати. Ось і цього разу виконала волю сина та змовчала, доки він був поруч. А потім посадила мене близьенько та й випалила все відразу.

У мене була істерика, але свекруха підбадьорила й сказала, що потайки від сина зашила йому до броника іконку Божої Матері. А ще кажуть, що лікарі в основному

атеїсти? Це неправда. Щоб пояснити мені вчинок Захара, вона пригадала давню історію, з поїздкою на лижний курорт.

Пам'ятаю, я тоді на них страшенно образилася, що не взяли з собою. Дарина Захарівна повернулася з ногою в гіпсі та лише тепер розповіла, як на недорогому карпатському курорті необачно впала й отримала перелом.

Захару було років п'ятнадцять, але він більше кілометра ніс маму на руках до медпункту. Ось такий у мого Коханого чоловічий характер і відданість рідним жінкам.

Тільки чому він мені не сказав, що приїхав попроситися, можливо назавжди? Хоча мав рацію, адже завдяки мовчанню ми провели з ним день у заобрійному щасті. А якби слабка баба знала правду - голосила й заважала б вирувати Коханню.

Я подякувала свекрусі за «годинку психологічної підтримки», а всередині тепер клекотів суцільний жах. До хвіртки я її не проводжала, бачити не могла місце, де ми з Захаром у підсумку провели роки.

Кинулася знайомою стежкою до найближчих кущів, сама не своя. Що мені та небезпека, про яку напередодні натякав мій воїн? Я ридала без упину так, наче хотіла витиснути з себе всю вологу й залишити шкіру та кістки, аби не відчувати всередині пекельного болю.

А може треба просто взятися за розум і зателефонувати? Тільки щось не так! Телефон Захара мовчить. Я побачила як перед очима посіріло й розпливлося, а тіло поступово залякло й настала повна тиша...

– ...Дівчино, прокиньтесь! Що з Вами? Раю, викликай швидку, – доноситься зверху невідомий старечий голос і кістлява холодна долоня легенько б'є мене по щоках.

Я відкриваю очі й чую:

– Ну, ось прийшла до тями. Не треба швидку, бабо, нехай люди по ділу працюють!

Тепер бачу, що наді мною сидить старенький дідок, а його бабуся стоїть недалечко й чекає наказу від свого командувача. Я підводжуся з землі й сиджу, не розуміючи, що сталося?

– Пані, Ви чому тут прилягли? А якби ми не нагодилися? – тепер ввічливо запитує жінка. – Може Вас до лікарні відвести?

– Дякую, не треба до лікарні. Я, мабуть, зачепилася за щось... – пригадую все попереднє життя на землі й мені соромно й страшно.

Якщо кожної миті, коли Захар не відповідатиме я втрачатиму свідомість, то десь уб'юсь. І що про мою поведінку скаже на роботі той прискіпливий Береза?

А може попісяти на тест? Чи якого дідька я наразі вляглася, а в шпиталі мене вивертало? Та ні, я ж пігулки приймала. І взагалі такі думки геть не на часі!

– Знаєте, а ми з дідом пішли послухати птахів. Наче в раю наспівують і для них не існує війни, – каже бабуся й безвинно завдає мені нового болю.

Я обтрушуюся, ще раз дякую та намагаюся підказати, щоб вони пішли. Парочка закоханих аборигенів розуміє і йде геть, а я знову набираю Захара. Здається так я тепер буду проводити весь вільний час.

– Привіт, сонечко моє кохане! – чую з трубки голос, який міг би підняти мене навіть з могили. А ще чутно жакливі звуки, які вже ніколи не забуде жодна людина, почувши їх хоча б раз.

– Захарчику, навіщо ти зі мною так? Казав, що ми нероздільні, а взяв і свідомо приховав розлуку? – замість щирих слів кохання відразу наїжджаю на нього й чую дуже гучний вибух, тріскотіння в телефоні та починаю по своєму молитися.

– Кицюню, перестань! Якби сказав раніше, то відразу дістав би від тебе на горіхи. Ти не переживай! Тут такі сміливі хлопці, що боятися навіть соромно. Та й негоже лякатися цього бур'яну. Воно саме не розуміє: навіщо виросло, а прополоти грядочки треба, щоб більше ніколи не з'явилося на землі. Краще розкажи: як ви там? Тільки зібрано, бо мені скоро йти треба, – просить Захар, а я слухаю тріщання в мережі, автоматні черги та вибухи між ними. Кілька хвилин віртуально знаходжуся поруч з Ним у пеклі й намагаюся виокремити рідний голос.

– Ну, якщо вже ти по-своєму зробив, то я також покаюся. Випадково один місцевий медіагуру погодився взяти мене в практикантки. Через універ знайшла. І пожильці допомагають не збожеволіти. Головне попросити хочу: не зникай! Адже у нас на майбутнє такі амбітні плани. Кохаю єдиного в світі й шкодую лише про те, що років у п'ятнадцять заміж за тебе не вискочила, – мелю дурницю, а Він відповідає:

– Ти моєю нареченою народилася, а вже як коханою дружинонькою стала й мамою нашої крихітки - геть не шкодую, що тут знаходжуся. У хлопців і по троє діточок залишилося за спиною та вони прийшли аби мир захистити. Вікі, мені пора! Все у нас буде добре, тільки не дозволяй тому гуру до тебе чіплятися, бо як повернуся - морду йому натовчу. Так і передай! – жарти мого єдиного гріють серце та вкотре чутно близький приліт у нього там і я молю:

– Бережи себе для нас!

– Я почув і буду виконувати наказ, моя ненаглядна... – на цьому зв'язок обривається, а я стою посеред нашого лісу, відчуваю перші пахощі весни, що оточували все життя та вкотре проклинаю окупантів, які відібрали звичайне щастя і мирний пташиний спів у наших гаях.

Розділ 15. Дежавю

Орест Береза був саме таким, яким змалювала я собі його в перший день знайомства. Цей жорстокий і свавільний в роботі індивідуум не купився на мою відразу до крові й попередив:

– Або будеш працювати в повну силу там де необхідно, або просто йди геть!

Зрозуміла?

– Не переймайся! У мене чоловік на передку, в самому пеклі. Тому, куди скажеш, туди й піду, – відповіла тоді йому й ми попрямували до знищених катами сіл.

Дивно, але мене наче перемкнуло. Більше не тягнуло стругнути, навпаки всередині накопичувалась тваринна лють до наволочі, котра чинить все це з моїми земляками. Але саме така поведінка стажистки здається подобалася бувалому репортеру.

Він перестав діставати мене сарказмом, а в Бузовій наказав взяти інтерв'ю у жінки, над якою познущалися й на очах вбили доньку. Нещасна дивилася крізь мене без емоцій і слова струменіли байдуже так, наче вона переповідала страшне кіно. Я записувала на диктофон, а сама не могла відкараскатися від думки: де світ схибив настільки аби розплодилися ці бісові личини? І яка потрібна міць, щоб навіки звести кляту нечисть!

А як вранці показала Березі оброблені репортажі, він здивувався:

– То ось яка ти насправді - студентка Вікторія Цимбал? Звідки в тобі стільки ненависті? Знаю, що баби стають отруйними після пологів, але все це перероби, чуєш? Бідолашний твій чоловік!

– Гей! Не чіпай мого єдиного, бо камерою скалічу. Він найдобріша людина на землі. Оберігав мене з дитинства, зеленими гаями водив солов'я слухати і я радію, що наша донечка схожа на нього, не на мене. Але гидоту він нищить завзято, тому не гріши!

Орест вислухав мою промову й натиснув якийсь контакт:

– Горянин на проводі. Привіт! Беру я цю схиблену домогосподарку собі в напарниці. Вона ще сира, але має природний хист та ненавидить русню не менше за мене.

– Кому це ти звітував? – не стрималась, адже говорили про мене.

– Професор Боровий - мій рідний дядько і керівник твого вишу.

– Оце я вляпалась! Але про схиблену мені сподобалося. То куди їдемо тепер?

– Тобто додому ти ще не хочеш? – здивовано запитав Береза.

– А навіщо? Плакати в подушку чи слухати, як граються за стіною чужі діти? Ні, я їх звісно люблю, але ж за своєю малечею неймовірно сумую. От і хочу бути вдома якомога менше. Лише тоді, коли ноги не носять і відключається мозок.

– Ясно, тоді на Ірпінь. Там наразі дуже насичена атмосфера. Одне ламають, інше будують, а ще повертаються ті, хто не хоче відриватися від дому. Навіть якщо його зрівняли з землею - він все одно рідний дім. Тільки тримай, будь ласка, емоції при собі. Ти ж професіонал, Цимбал, – дає настанови вчитель.

– Спробую, – рішуче застібаю ремінь безпеки та впиваюся поглядом у дорогу.

Те, що я сьогодні побачила й почула вже ніколи не вивітриться з голови. Розповіді накопичувалися й викликали сльози та лють, але я обіцяла терпіти. Записувала, знімала й думала лише про те, що людині не властиво, заради унітазів чи килимів, ганебно знущатися з собі подібних... Тому й називаємо ми їх - нелюдами.

Коли повернулися у двір студії, щоб залишити апаратуру й матеріали, був пізній вечір. Та раптом мене гукнув знайомий голос. Я оглянулася й побачила майора Голіка.

– Доброго вечора чи краще сказати ночі? Довго працюєте, Вікторіє. Поговоримо? – відкрив передні двері свого авто він.

– Повинна сказати, що в мене дежавю, – зморено констатую, а майор сідає за кермо й відповідає:

– Здається в мене також. Тільки тоді у Вас була мрія, а тепер бачу її здійснення. Звісно не такі репортажі Ви уявляли собі та хіба ми всі щось подібне уявляли? Добре, до діла! Передумовою наших з Вами зустрічей є одна особа...

– Знову вона? – неввічливо перебиваю його. – Що цього разу вчинила? Перепрошую, я дещо стомлена.

– Розумію, це в мене графік цілодобовий. Так от, колишня громадянка України, а тепер офіційна дружина нашого ворога, такого собі агента ФСБ Нехлюдова, веде в мережі доволі активну підливну діяльність і я зобов'язаний прохати Вас, якщо зв'яжеться, повідомити мені.

Далі я не стримуюся й сміюсь істеричним сміхом:

– Вибачте, я ж кажу - стомилася. Але мені ця погань напише в останню чергу. До речі, втікаючи вона захопила з собою флешку, що подарував мені майбутній чоловік. Так, нічого особливого. Деякі нариси та старі паролі, хоч то було дуже давно і всі дані змінені або недійсні. Щодо родичів: мама з донькою на Закарпатті, тато в теробороні, а я тут намагаюся не здуріти від думок про чоловіка. Тому дякую за турботу, пане майоре, але мені те лайно ніяк не зашкодить. Якщо це все - я додому. Наставник у мене дуже суворий. Не встигну підготувати матеріал, без хліба зранку зжере, – знову сумно жартую, а майор дивиться кудись за вікно й каже:

– Орест Береза не завжди був таким. Раніше цей талановитий чоловік писав про акторів та гумористичні шоу. А потім в один день він втратив дружину й шестирічного сина. Всі думали, що зламається, але Ні. Навпаки, його теперішні репортажі тварюкам, мов лезом по горлу. Думаю, зі своїми поглядами, Ви будете йому доброю підмогою. Давайте я Вас додому підкину, пізно вже, – завів авто держслужбовець та звідкись знав, куди мене везти.

Розділ 16. Хай плачуть ті, що хочуть нашої землі

Після розповіді майора про Ореста Березу, я почала уважніше придивлятися до свого вчителя та збагнула, що цей знедолений інтроверт, за чітким виконанням відповідальної справи, маскує жахливий внутрішній біль. Він наглухо замкнений у собі й гальмує будь-яку підтримку.

Та скоро допомога знадобилася мені. Цього разу через те, що закінчувалася третя доба безжального мовчання Захара. Раніше ми намагалися коротко спілкуватися хоч раз на день. Бувало Він міг приділити мені лише кілька хвилин та я знала, що мій чоловік живий.

А тепер телефон мов заклинило. Я розумію, що Коханий дуже зайнятий та написати кілька слів, аби я не втрачала розуму, він же може!

– Цимбал, ти мене чуєш взагалі? Що з тобою коїться? – скрикнув Орест і підчепив під лікоть та відтягнув від краю урвища, де я тримала в об'єктиві необхідний ракурс.

Всім відомо, що Київщина має неоднорідний природний ландшафт та наразі я говорю про кратери від авіабомб. А Береза ще міцно тримає мене за руку й розтлумачує:

– Хочеш зламати ноги чи голову, будь ласка, але без мене! Дивитися під ноги треба навіть коли захоплена роботою, особливо тепер. І взагалі, де ти літаєш?

– Десь поруч з Ним... З моїм Захаром довго немає зв'язку. Думати, працювати, дихати нормально не можу. Прошу, відчепись! – відповідаю йому й чую:

– Тепер ясно, чому я твій вчорашній набір слів не впізнав та на ходу переробляв. А сказати ніяк не можна було?

– Навіщо? Це мій біль. Тобі до нього байдуже, – обтрушую кросівки й штани та забираюся на сидіння авто.

– А ти стаєш зашкарублюю колючкою. Для нашої роботи воно може інколи й добре, але хіба я тебе бездушності вчив? – ображено запитує гуру.

– Не ти, війна навчає. І наші репортажі. Спочатку думала збожеволію, але з кожним днем розповіді та жахливі факти всмоктуються всередину й залишають там чорні плями. Здається, що колись морок заповнить всю мене і я перестану існувати, як нормальна. А може полечу туди, де зараз Він...

– Що ти мелеш? Тобі сказали або показали Його мертвим? Чи це твої фантазії художника? – на перший погляд спокійно веде авто Береза, але я відчуваю його хвилювання. – Треба почекати, доки все проясниться. Може він десь у розвідку пішов?

– Ні, то не його фах. Це вже твої фантазії, художнику. Не треба мене втішати, краще заткнись... – не витримую більше й закриваю обличчя руками та починаю ридати.

Тоді Береза різко гальмує й підіймає на приміській дорозі купу пилюки. Він нахиляється лобом до рук на кермі й каже геть незвичним тоном:

– Якщо не можеться - поплач. Я й сам був таким. Але ж та бомба, що влучила в мій дім не залишила компромісів. Їх не стало в одну мить, я сподіваюся. А тобі просто необхідно набратися духу і все налагодиться. Скоро зателефонує твій Котик. О, вибач! Знущатися я не хотів.

Тепер мені здається, що «залишатися на плаву» не допоможе навіть крихітна Єва. Нещодавно Захар сказав мені, що коли з ним станеться непоправне, я повинна жити заради нашої доньки. Я пообіцяла та насправді розумію, що в мене не вистачить сил!

– Чим конкретно тобі допомогти? Кажи! – раптом наказує Орест, доки я дістаю з бардачка пачку вологих серветок.

– Якщо можна, поїхали до тата. Мама далеко, свекрусі казати страшно, бо вона кине свою поліклініку й відразу помчить шукати сина, де її точно вб'ють. Татко - єдиний розумний варіант. Тільки ж він несе варту на іншому кінці міста.

– Прийнято. Давно бажав познайомитися ще з одним ветераном афганської війни. Це тепер вона здається захопливою історією. А тоді наші пацани віддавали життя за чужу землю в той час, як грошовиті мішки заробляли на війні шалені статки. Куди їхати?

– На Варшавку, – хвацько даю напрямок і миттю набираю тата.

Він повинен бути на місці, хоч інколи треба щось підвезти або поїсти у найближчому кафе, де їх звикли смачно годувати.

Татко чекав на нас. Він страшенно зрадів мені та відразу повів до їхньої міцної землянки, яку тероборонівці називають бункером. А там став пригощати гостей домашнім сальцем і пирогами, що привезли волонтери з якогось села. Це щоб столиця знала, що всі ми разом на клятвій війні та немає ні центру, ні окраїн.

Нахабні гості за цілий день так зголодніли, що запхали в себе половину смаколиків. Поруч з татом і вірним товаришем я почувалася набагато краще, тому з'явився апетит. Орест по ходу розпитав у ветерана-афганця що хотів, а потім виховано залишив дочку з батьком наодинці. Сказав, що піде послухати думки хлопців нагорі.

– Ну, і чому заплакана? Що мій зять тобі наговорив? Хоча на нього це не схоже, – пригортає мене тато до грудей, а там так тепло й затишно, наче я знову маленька, вдома і навколо немає війни...

– В тому й справа, що він три дні мовчить! – заливаюся сльозами, як п'ятирічна.

– І що? Зайчення моє дурне, та впертий Сторожук ні за що не залишить тебе саму. Це я тобі як свідок усього вашого життя кажу. Просто перемістилися кудись, де не ловить. Доцю, ти ж сучасний журналіст і дружина захисника-героя. Тримайся гідно

й роби свою справу. Рашисти бояться правдивого слова не менше за кулю. А парубок не сьогодні-завтра розгребе справи й зателефонує. Хай плачуть ті, що хочуть нашої землі!

Від усіх цих сердечних слів рідної людини мені стало набагато ліпше. Тато завжди вмів допомогти влучним словом. Але про іншу «дочку», я йому нічого не скажу! Він же любить її й досі сподівається, що заблуда схаменеться. Нащо додавати болю?

Ми розпрощалися й Береза завіз мене додому, а сам звісно попрямував працювати до підвалу студії. Ні, в Ореста є куток у гуртожитку й купа сусідів. Але вони ніколи не замінять йому чернігівської квартири, де на нього чекали люблячі дружина і син.

Розділ 17. Добре й зле

Коли я зайшла до хати Алла вже повклала дітей і сама збиралася лягти. Та ввічлива гостя і господиня привіталася, підняла рушничок з тарілки на столі й сказала:

– Вітаю вдома! Віко, хочеш поп'ємо чаю? Я тут печива напекла. Дітям сподобалося. Я ж раніше пекарем була...

Вона гірко прикусила губу, а я піймала себе на думці, що сьогодні день спогадів. Приємних і страшних, всіх потроху. Які вже є, але вони складають сутність нормальної людини. Тільки ті, що відібрали в нас звичайне й дороге ніколи не зможуть похвалитися подібними барвами душі, бо вони її просто не мають!

– Дякую, не відмовлюсь. Сьогодні мене всі пригощають. Була у тата на блокпості й там смачно нагодували. Знаєш, Алло, хочу кинути на своїй сторінці в мережі нарис, про наших надзвичайних людей, на кшталт тебе. Інтерв'ю мені даси? – всілася за стіл та з чашкою чаю у руці вдихала приємні аромати випічки охтирської майстрині.

– А що про мене писати? Я ж ніхто. Колись звичайна щаслива баба, яка добре ладнала з тістом і з людьми. А тепер ось тобі жити заважаю, – попиває чай щира й скромна українка.

– Біда та й годі! Та не заважаєте ви мені. Навпаки я радо додому приходжу. Уяви, що було б зі мною, якби чекали на мене тут лише чотири стіни. А з вами мені навіть сумувати добре. Дякую тобі, дуже смачно! Піду спати, на сьогодні вже досить подій. Але ми ще обов'язково поговоримо про Аллу Довжик. Тихої нам ночі! – зморено чвалаю до ванної кімнати й скоро забираюся в ліжко.

Там ще кілька разів набираю Захара, а потім бачу, що мене хоче почути мама. Побачимо: чому це їй не спиться о такій порі?

– Мамуню, доброї ночі! Сподіваюся, просто так телефонувеш? У вас там все гаразд? – відразу чіпляюся, мов кліщ.

– Дякувати Богу, все добре. Боялася розбудити, але ж знаю, що ти допізна не спиш. А мені треба фантастичну новину повідомити... – тягне улюблену паузу вона.

– Що, мамо? Кажи!

– Зацікавила? Це все дідові вибрики. Через його нескінченні казки крихітка сьогодні перше слово сказала. Сиділа собі з ним посеред двору, а потім так впевнено й чітко каже: «Мама». І посміхається, квіточка наша весняна. Уявляєш, як ми вже підросли? – пишається їхніми з дідом досягненнями наша вихователька, а я відчуваю у собі неймовірну радість та разом з тим щиросердну ненависть до гадів, котрі не дали мені бути поруч з донечкою в таку відповідальну й неповторну мить.

– Дякую, мамо! Це дійсно чудова звістка і ви з дідусем молодці. Шкода тільки, що ми всі разом не можемо радіти й слідкувати за визначними моментами нашої малечі. І перший свій день народження дитя зустріло без батьків... Так, все! Бачу мені точно треба поспати, бо я наговорю серед ночі дурниць, – тяжко зітхаю й намагаюся вгамувати внутрішню злість.

– Не переймайся, доню! Ми відзначили день народження онучки такою гулянкою, що й до іншого села чулися пісні. А як прийде час, зберемося до купи та вшануємо всі свята відразу. Головне, щоб перший тост був за нашу Перемогу! Все, лягай і спокійно спи, маленька. Вранці я фоток з недавньої урочистості наскидаю. Щось я також зморилася. Бажаю тобі добрих снів! – від маминих повідомлень я трохи підбадьорила.

Які ж у мене все-таки дивовижні батьки! Я щиро вдячна їм, що гідно тримаються кожен на своєму місці. Не скиглять, не ховаються, а роблять необхідні справи навіть у тяжкі часи. Шукаю найпривабливіше місце та влягаюся в улюбленій позі й закриваю очі, але заснути мені не дає наступний виклик.

На годиннику друга ночі. Кому це не спиться о такій порі? Власне й номер невідомий. Та може Захар пробився з якогось іншого телефона?

– Слухаю. Хто це? – відгукуюся з надією й чую наступне:

– Пожалуйста не отключайтесь! Я должен Вам сообщить тяжелую новость. Ваш супруг у нас. Он ранен и не может говорить. Если Вам дорога его жизнь, Вы обязаны перевести на счет, который мы сейчас укажем необходимую сумму. Тогда мы сможем его подлечить и будем готовить для передачи. Только спецслужбам Вашим не советую звонить. Они все испортят. Вы готовы сотрудничать с нами?

Голос чіткий і монотонний, наче зі мною спілкується робот. Все тіло тремтить і я хочу потрапити до Захара негайно, але намагаюсь триматися рівно:

– Я согласна. Присылайте номер счета или что необходимо. Я все сделаю, как скажете. Только прошу Вас: не делайте ему ничего плохого! А еще, до утра мне денег не достать...

– Понимаю и не тороплю. Главное, что Вы согласны на правильный поступок. Ждите наших указаний!

Я майже не розумію своїх дій, але хапаю робочий телефон і набираю Березу. Яка різниця, що надворі ніч? Він точно працює, та навіть якщо спить, мені потрібна його допомога.

– Оресте, доброї ночі! Вибач, але тільки ти наразі можеш допомогти. Зараз я скину тобі одну розмову з невідомим, а як прослухаєш - набери й скажи, що мені робити? – плутаюся в словах та досвідчений журналіст вже все зрозумів.

– Тобі прийшли якісь вимоги? Зажди істерити. Це точно шахраї. Інколи до них інфа доходить доволі швидко...

А падлюки не гаяли часу та вже надіслали мені банківські реквізити, десь за межами України. Я подякувала й запевнила, що зранку почну шукати необхідну суму. Кляті виродки купилися.

Скоро зателефонував Береза:

– Я перекинув розмову кому треба. Вони просили акуратно зібрати все, що тобі надішлють. Рахунок чи інші дані. А ще наказали самостійно нічого не робити. Головне не панікуй. Таких дзвінків дружинам бійців надходить тисячі. Віко, все буде добре! Прийми якусь пігулку й просто поспи, а роботу залиши професіоналам.

Розділ 18. Живий

Весняні ранки такі чарівні. Особливо коли світ ще спить, а сонечко вже починає дарувати перші яскраві промені.

Та ось земля здригнулася й купи піску з камінням піднялися в повітря. А далі ще і ще. Затріщало залізо й автоматні черги щедро всипали гільзами зелену траву.

Це в запеклому бою наші захисники відвойовували у підлої нечисті кожен метр української землі. На одному з найгарячіших напрямків мужні підрозділи спецпризначенців відкинули ворога на кілька кілометрів й дали змогу піти гумвантажам, а ще з'явилася можливість забрати вбитих і поранених.

Та він був живий! Сержант Захар Сторожук, зі співзвучним позивним «Сторож», вправними діями спромігся дотепер зберегти життя кільком бійцям зі свого підрозділу. Згуртувавшись спиною до спиною вони домовилися, що в полон не підуть, а прощатися з рідними не було ні часу, ні можливості.

Воїни перебували у щільному ворожому кільці, коли вибуховою хвилею їх розкидало в різні боки. Захара підійняло й жбурнуло об землю так, що тепер він чув у вухах безперервний дзвін. Сторожук сповз у вирву, конфіскував у мертвих тварюк кілька боєкомплектів і пошукав очима побратимів.

Двоє ще були боєздатні й один - тяжкопоранений. Захар нашвидкуруч наклав йому жгут, сподіваючись що товариш виживе. Та бійці розуміли, що часу аби гоїти рани у них залишилося небагато, адже вороже м'ясо підповзало з усіх боків. Та й артилерія ворога по точці спротиву працювала як скажена, намагаючись викликати в мужніх українських чоловіків бажання скоритися. Але марно!

В такій ситуації одних сковує смертельний страх, у інших з'являється бажання повзати в ногах у ворога, а є такі в кого проявляється та риса, що називають незламністю. І в ці миті перед Захаром стояли очі коханої жінки й крихітної доньки, яких він вже ніколи не побачить. Та разом з тим всередині горіла палка ненависть до гадів, котрі відбирають шанс жити й кохати. І залишається єдине: бити нечисть, аж доки не спорожніє останній магазин. А потім рвати зубами, наскільки стане сил.

Сторож був готовий та перед тим, як скомандувати «до бою» йому примарилося, наче тіні за кущами якісь не такі.

– Відставити! Готуватись! Невже свої? – прохрипів ротом повним піску й тепер ясно бачив бійців у спецкамуфляжі. Таких не сплутаєш ні з ким! Ці величні хлопці виглядають і діють так, наче дивишся фантастичний фільм. От тільки в бою не до фантазій. Навколо кров і дим, але міцна рука в цупкій рукавиці тягнеться ближче й Захар насилу розрізняє звуки:

– Слава Україні! Живі? Давай допоможу, бо ти я бачу на всю голову прибий, – жартує спецпризначенець і вправним рухом висмикує Захара з канави.

– Героям слава! Ми вам неймовірно вдячні, адже збиралися залишитися тут та по ходу закопати ще трохи русні, – відповідає Сторожук.

– Не кричи. Я тебе добре чую. Хоча наразі тобі байдуже. Перебіжками прямуй он туди. Бачиш броню? А ми за вас тут дещо прикопаємо, – він вказує на бронетранспортер за кущами. Захар бачить, як тяжкопораненого вже тягнуть на ношах до машини, а командир рятівників жестами дає напрямом БТРу йти на базу.

Далі мужні оборонці відтягують ворога на себе й бій точиться вже по той бік дороги. А четверо покоцаних бійців опиняються серед своїх. Вони голодні й напівмертві, та все-таки живі їдуть туди, де їм нададуть медичну й моральну допомогу.

Натомість мені від рашистських «доброзичливців» дзвінки більше не надходили. Мабуть, той шпигунський кіберканал перекрили й у мене відпала потреба змінювати сімкарту, адже на ній купа необхідних для роботи контактів. Та й навіщо? Хіба так просто відчепишся від нечисті, що знає про больові точки? А в мене їх хоч завались: мама з донькою в іншій області, татко на блокпості, а про Захара краще не питати, бо дуже болить...

Але ж за темною ніччю завжди настає ясний ранок. Ось і до моєї душевної пітьми прийшов довгоочікуваний світанок. Він зателефонував мені!

Ми з Березою прямували до Броварів, щоб відзняти репортаж про черговий жорстокий приліт, коли я побачила невідомий виклик. Зморщила лоба й запитала у наставника:

– Що робити, Оресте, брати? А що як знову ті нахаби? Я більше не зможу бути вихованою.

– Бери! Що як важливі новини або по роботі? – спокійно відповідає Береза, а далі різко натискає на гальма, бо я кричу мов навіжена:

– Негайно зупини!

У слухавці Його голос... Мій Коханий чоловік, вісточки від якого я змучено чекала, сто разів бачила себе вдовою або малювала в голові: як поїду до русні й буду шукати, доки не вб'ють. А Він просто сказав з трубки оте своє:

– Привіт, моя ненаглядна! Я тебе дуже кохаю. Так сильно, як ніхто й нікого на землі...

Мене всю затрусило й почалася істерика. Я мовчки відкривала рота, а слів не було. Навіть досвідчений Береза перелякався, бо я задихалася й обличчя побіліло, мов у небіжчиці. Цей психічний напад Оресту набрид і він ляснув мене кілька разів по щоках. Тоді я прийшла до тями, видихнула й прошепотіла в слухавку:

– Привіт, Коханий! Дякувати Богу ти живий...

Після цієї фрази водій звів очі до неба й вийшов з авто геть, аби дати нам можливість наговорити одне одному маячні, що притаманна закоханим після страшної розлуки.

– Богу й славним ЗСУ. Так, я живий і страшенно радий тебе чути. Бачити поки не можу, мій телефон загинув у бою, а цей трішки старенький. Та все виправимо. Як ви, мої кошенята? – ніжно промовляє Захар, а в мене сльози щастя течуть струмками. Я намагаюся опанувати себе й говорю:

– У нас все добре... Тепер, коли чую найріднішого... Ти поранений?

– Ні, моя хороша. Подзьобаний - так, але все потрібне на місці. Розповідай, я хочу тебе слухати. Кажі, що я пропустив, – вимагає мій єдиний, а я посміхаюся дурнуватою посмішкою й шепочу:

– Котику мій, я думала збожеволію від тиші, але жінкам нічого не сказала. У татка поплакалася та він запевняв мене, що ти живий. А твоя мама про мовчання в ефірі нічого не знає. Вона знову повернулася в поліклініку до своїх хворих. Теща твоя вчора неймовірно повідомила: наша малеча перше слово сказала. Вона щохвилинки росте й стала у діда Панаса рум'яна, як стигле яблучко.

– І що ж сказала Єва Сторожук? – гордо запитує Захар і я страшенно хочу збрехати, але не вмію й кажу правду:

– Мама! Я запис чула. Даруй, що не «тато» та бабця її навчить. Думаю, як зустрінемося, вона вже буде лепетати, як я колись. Мама каже, що з року мені ніхто рота закрити не міг. Любий, а тобі відпустку дадуть?

Він тяжко зітхає й відповідає також правдиво:

– Вибач, сонечко, Ні. Ситуація наразі не найкраща та й за які такі заслуги? Я ж нічого героїчного не зробив, хіба що вижив для родинного блага. Так за це відзнак

не дають. Трішки йодом помажуть, перепочину і знову в бій. Ти знаєш, я обманювати не вмію.

– Знаю, ціную з дитинства й дуже пишаюся тобою. Тоді скажи щось таке, що хочеш, бо мій супержурналіст вже косо поглядає з-за авто. Він тут мене до тьми приводив, як ти зателефонував, а потім ввічливо пішов надвір.

– Молодець, подякуй йому, що крутиться поруч і допомагає. Як колись побачу, сам йому про вдячність розповім. А поки тобі сказати хочу, що ти моє найрідніше і найпрекрасніше створіння серед світів. Я кохаю тебе як дурне хлопчисько й одночасно як дикий звір. У мене на життя з тобою стільки планів і мрій, що не розказати. Краще повернуся і втілю. Пам'ятаєш, ти обіцяла мені сина? Так він у нас буде не один. Я кохатиму тебе єдину до самої смерті, цілих сто років.

Я сиділа з заплющеними очима, слухала Його рідний голос і звісно писала на диктофон, аби кожного вечора перед сном слухати наче пісню, та в снах мріяти про світле майбутнє родини Сторожуків.

Розділ 19. ДРГ

Життя людини складається з різних моментів: щасливих і страшних. Хтось чи щось малює шлях такими візерунками, що нам геть невтямки - на який саме випадок чекати далі?

Після поновленого зв'язку з моїм єдиним я літала на крильцях і почувалася дуже щасливою. Заїхала до Дарини Захарівни й передала їй новий номер сина та захлинаючись розповідала, як Він усіх любить. Потім набрала тата й подякувала йому за впевненість у позитивному перебігу подій. А сама на ніч слухала голос Коханого й солодко відсипалася за попередні дні.

Захарові дзвінками я не набридала. Якщо вже йшла друга доба мовчання, тоді натискала виклик. А поки Береза діставав мене щоденною працею, яку я попрохала. Чесно, коли справа стосується репортажів, він перетворюється на монстра.

Так було й того дня. Ми працювали на виїзді біля частково зруйнованого будинку в Голосієві. Цей район також славиться зеленими просторами. Він межує з Дніпром, має каскад озер та етномузей Пирогів. Тобто на території живе й працює купа людей, де можуть легко розчинитися незначні паскудні ДРГ.

В чужому краї вони не хизуються триколом, навпаки намагаються бути простенькими й непомітними. Ну, хіба що втуплені в землю очиці бігають з-під лоба й акцентують ворожість.

Орест завжди залишає авто на відстані від завалів, аби не заважати рятувальникам у їх тяжкій роботі. Наразі все, що було необхідно, ми відзняли. Береза начіпляв на себе обладнання, а мені доручив нести камеру та планшет.

Вуличка, де ми поставили транспорт була майже порожня. На узбіччі стояв якийсь старий бус і жінка пройшла з песиком до двору. Горянин вже закривав багажник, як

невідомо звідки вирости двоє чоловіків. Один стукнув Ореста по голові, а інший підхопив мене в оберемок і міцно затис рота прокуреною рукою.

Та я смикалася, мов шалена й тоді він мене придавив. До тьми прийшла в якійсь занедбаній квартирі. Подерті шпалери звисали на діряву підлогу. Де ми й хто ці бугаї? Крутилися думки, аж раптом з'явився той, що бив Ореста.

– Ну привіт, хохляндська шалаво. Як, ремінці не тиснуть? – гидко посміхається він і я чую невинуватий рашистський діалект та відповідаю:

– А ти розмовляєш тільки зі зв'язаними жінками?

– Ну, почему же только со связанными? Я умею играть с девченками в такие игры, что тебе бы понравились. Да мне приказано доставить невредимой. Вот беда! Я профессионал и приказы выполняю, – чесно зізнається тварюка, а мій мозок просто розривається від ненависті й він це бачить.

– Ты глазеночками-то не сверкай. Я ведь могу не выдержать да выколоть один. А заказчику скажу, что так и было, – обережно проводить він долонею навколо мого обличчя й це гидко.

– Де мій колега? І навіщо ви його хапали та били по голові, якщо вам потрібна лише я? – намагаюся тамувати лють і на диво спокійно спілкуюся з лайном, що топче мою землю.

– Для безопасности операции. Он нам вообще никаким боком. Просто не повезло чувачку! – продовжує бридко посміхатися цей непотріб і мені за Березу стає страшно.

– То відпустіть його, коли тільки мене замовляли, – пропоную йому.

– Тут неувязочка вышла. Резвый больно оказался, может уже и сдох. Лепила! Иди сюда, дамочка желает с тобой познакомиться.

На порозі кімнати з'являється інше мурло й протирає ганчіркою скривавлені руки.

– Що, пані полюбляє груповушку? – мовить він гарною українською...

– Ах, ти ж лайно собаче! Ти що перекинувся до них? Де вас таких роблять? Тьху! – невиховано плююся в його бік та це потвору не обходить.

– У Жмеринці, шановна пані Цимбал. Я там народився й виріс та навіть встиг закінчити Вінницький медінститут. Мати спилася, а грошей у чесного лікаря-початківця не було. Ось добрі люди й допомогли мені до життя пристосуватися. Замочити когось я легко берусь, професія надихає, – нахабно вихваляється зрадник.

– Що з Березою? Де він? – від отриманої інформації шиплю, наче отруйна змія.

– Береза? Скоро буде серед берез. Я з нього нарізочку зробив. Та здається ще живий, – оглядається тварюка до іншої кімнати.

– Яка ж ти наволоч! З оцих що взяти, а тебе країна ростила, навчала та ти не на передовій, а серед них...

– Дивись яка патріоточка знайшлася! Саво, підріжемо їй язика? Щоб паскудство не молола про вашого брата.

– Тебе лишь бы резать! Хозяин за целую заплатил. Вот и соответствуй. Иди поиграй с трупиком, доктор зло прибацанный! – наказує старший і я розумію, що необхідно щось робити.

– Мужики! Та не треба, я вас прошу. Ну, ми ж все-таки слов'яни, десь родичі... А те, що працюємо на різних господарів - так це все за гроші. Дайте йому спокій, а мене розв'яжіть та до тубзика відведіть. Дуже треба! – не знаю, як вичавила таке з себе, але Оресту потрібна негайна допомога й своє життя мені не байдуже.

Поки ми «спілкувалися» з гадами, я зметикувала де ми. Пам'ятала, що у провулку бачила покинуті триповерхівки. Скоріше за все ми в одній з них. А там вікна з отакеними кватирками (можливо в туалетах). Ясно, що це тільки моє припущення та краще перевірити. Якщо зможу вистрибнути й не зламаю голови, покличу на допомогу. За рогом купа рятувальників і поліціанти також є.

– Ладно, води её. На фиг нам вонючая? Еще черт знает сколько везти, – розмірковує наволоч і розв'язує за моєю спиною цупкий ремінь.

– Дякую! Туди? – продовжую грати дурепу. Але якщо я правильно зрозуміла, то вікна цих раритетів виходять якраз у бік понівеченої будівлі. Отже, коли випаду вниз, бігти недалеко.

Можете вважати мене брехухою та в екстремальних ситуаціях я буваю корисною. Погань провела мене до старезних міцних дверей туалету і я зачинилася на традиційний засув. Там почала гучно кректати й лаятись, а сама тихесенько відчинила кватирку й чуйка мене не підвела.

Ми були на першому поверсі, а внизу запашні, давно не кошені бур'яни. В отвір я пролізла легко й заплющивши очі, звалилася вниз. Здається нічого не зламала та рвонула в бік рятувальників.

Не пам'ятаю, що казала, але чоловіки захопили ноші та кирки, а поліціанти приготували зброю. Заслані рашисти не встигли зорієнтуватись, як двері вилетіли, а вони опинилися в міцних руках правоохоронців. Орест лежав на підлозі, в калюжі крові та його вже оглядали свої.

– Ах, какая прыгучая сучка попалась! Ну, ничего, за тобой все-равно придут и здохнешь ты в страшных муках! Так нам обещали... – захрипів зігнутий вдвоє ворожий елемент, але його штовхнули й повели.

Тільки тепер я відчула, що нога на яку я приземлялася, страшенно болить.

– Перепрошую, здається я ногу потягнула. Будь ласка, допоможіть, – прошу міцного рятувальника.

– Звісно, чіпляйтеся за мене. Ви просто якась жінка-кішка. Це ж треба отак ризикувати! А якби там було щось гостре? І де тільки ці виродки взялись? – розмірковує чоловік, а я шкутильгаю та молюся, щоб Орест жив. Дуже вже велика під ним була калюжа крові.

– Скажіть, постраждалий живий? – запитую в лікарки, що накладає мені пов'язку.

– Коли забирали був живий, але до тьми не приходив. То Ваш чоловік? – припускає медикня.

– Ні, що Ви? Мій чоловік на фронті, а це колега. Дуже гарна людина. У нього вся родина загинула та він продовжує працювати, – щиро пояснюю їй.

– Нічого, ми народ живучий. Дасть Бог виживе колега. Ану вставайте, йти зможете? – пов'язка була тугенька й незручна та я не мала жодного права бути слабкою й додала:

– Дякую, до метро дошкандибаю. Обов'язково виживе! Цим тварюкам взагалі невтямки: з ким зв'язалися. Наші люди неймовірно стійкі й хоробрі. Знаєте, я впевнена, що спротив українців нікому не перемогти. Прощайте, легкої Вам роботи!

Розділ 20. Сувенір

Доки я допхалася на масив, скалічена невдалим приземленням, нога неабияк набрякла. І коли з'явилася у дверях власного помешкання, то перелякала Аллу й дітей.

Ясно, що вигляд у мене був не дуже й вони кинулися лікувати всією родиною. Майже силоміць вклали на диван та почали готувати якісь компреси. Я дивилася, як Сергійко й Зоя, мов пташенята, заглядають до очей мами та виконують її розпорядження і мене давили сльози.

Звісно нога боліла, але я пам'ятала слова ворога і в голові поставали деякі підозри. Я не провидиця та коли вклалася у своїй кімнаті відпочивати, отримала прогнозований дзвінок.

– Слухаю Вас, пане майоре, – відповідаю працівникові держбезпеки. Ясно, що тих козлів повезли не до поліційного відділку.

– Як почуваєтеся, Вікторіє? – ввічливо запитує Голік.

– Дякую, нормально. Здогадуюся, що Ви в курсі подій на Василенка, – зітхаю та не приховую того, що каменем повисло на душі.

– Правильно, таких випадків по місту чимало. Ворожий елемент тиняється зі своїми хижими намірами й боротися з ними спільна справа всіх служб. Та, кажуть, Ви сьогодні теж були на висоті?

– Ага! Тільки приземлилася невдало. Медики надали мені необхідну допомогу, але почуваюся калікою, – жаліюся людині, якій воно геть ні до чого.

– Співчуваю й сподіваюся на швидке одужання. Хотів запросити Вас до управління та вже не треба. Обидва злочинці пішли на співуче щиросердне й тих свідчень аж занадто. А ще з їх слів виходить, що Ви залишаєтеся в небезпеці. Спочатку я думав, що то ваші з Березою влучні репортажі були причиною нападу, але підтвердився особистий мотив, – наганяє мені ще більше суму він.

– Пане майоре, це Ви мені ввічливо натякаєте, щоб зникла з медіапростору й не додавала Вам головного болю? Тільки я не леді Гага й навіть не бухгалтер мафії, тому на охорону не зазіхаю. А що значить той особистий мотив, самі скажете чи мені здогадатись? – питаю дещо роздратовано.

– Я пам'ятаю, що Ви здогадлива. На жаль, Ваше викрадення було сплановане й замовник передбачуваний. І хоч сам громадянин Нехлюдов в очі Вас не бачив, він вирішив зробити дружині подарунок. Знаєте, за багато років служби ніяк не звикну до дикунської ментальності горе-сусідів. Але ж затримані клянуться, що повинні були доставити Вас в Балашиху цілою й неушкодженою, як сувенір на день народження сестри...

– Я Вам сто разів казала: не рідня вона мені! – кричу нестримано. – Та наразі хоч зрозуміло, чому покидьки обіцяли, наче я помру в страшних муках. Отака в нас, пане майоре, сімейна драма.

– І все одно операція абсолютно нелогічна. Тягти Вас в таку далечінь, через кілька кордонів? Нічого не розумію! – шукає здорового глузду там, де його нема досвідчений фахівець.

– Даруйте, але мені якраз зрозуміло все. Я на Батьківщині, займаюся улюбленою справою, щаслива дружина й мама, мене підтримують і пишаються батьки. А вона ганебна втікачка й ніхто, що там що тут. Невже аби мститися цього замало? Власне вона завжди заздрила мені, – пояснюю очевидне.

– Так, Вікторіє, з Вами важко сперечатися. Будемо разом думати над ситуацією. А поки вам з Березою одужанням перейматися треба. Наразі це головне, – туманно відповідає Голік.

– До речі, як він там? Вам же точно доповіли, – поводжуся так, наче працівнику його галузі більше нічим зайнятися. Але знаю, що ця людина намагається бути в курсі різних подій.

– Все нормально. Дякуючи Вам, житиме. Наразі бувайте здорові! – прощається майор, а я хапаюся за телефон і набираю медичну довідку, щоб перенаправили куди треба.

– Скажіть, будь ласка, як почувається Орест Береза? – цікавлюся вже у черговій центральній лікарні.

– Зараз подивлюся. Ви його дружина? – чомусь медики повторюють саме це запитання.

– Ні. Його дружина і син загинули від вражої бомби. Я - колега, що була поруч під

час інциденту. Тому мені необхідно знати, – вимагаю так, наче у мене з'явився ще один родич на землі й чую:

– Орест Береза успішно переніс операцію й наразі знаходиться в палаті інтенсивної терапії. Йому надали всю необхідну допомогу, але відвідування поки під заборорою.

– Дякую! Я зрозуміла й рада цьому, – полегшено зітхаю та набираю свого рідного. Тут мені щастить.

– Привіт, коханий! Є хвилинка? – з надією муркочу в трубку, адже це найприємніша за сьогодні розмова.

– Доброї ночі, моя люба! У тебе голос змучений якийсь... Усе нормально? – от як він на такій відстані, серед ворогів, що не дають перепочити, серцем відчуває мою втому та біль?

– Нормально, втомилася трохи. А як ти? Хоча навіщо я запитую. Ти ж відповіси так, щоб не хвилювалася, – заплющую очі й хочу аби ми були сусідніми гілочками на одному дереві й не розуміли людських бід.

– Чому ж, скажу всю правду! У мене є кохана жінка, якою я живу й дихаю. Вона подарувала мені чарівну донечку та обіцяла двох чи трьох синів. Я бачу її в снах та з такими ж забіжками борюся за майбутній мирний світ. Але ти не хвилюйся, бо з нашим щастям я невразливий. Ось так... А тепер ти, – він замовкає, а я плачу.

Та не встигаю відповісти моєму легію красивими словами, як чую клятий звук сирени. Як же ці виродки дістали всіх!

– Іди, моя чарівна. Я почекаю на відповідь, нікуди не подінуся, – зітхає Захар та я не збираюся навіть рухатися з місця. По-перше, мені не дійти сходами вниз, а ще нахаби хочуть позбавити мене дорогої розмови та не діждуться.

– Віко, ходімо! Малі вже внизу, – забігає до кімнати Алла й палить мене перед Захаром. Та я настирливо махаю їй руками, аби пішла геть і жінка розуміє: – Ну, дивись...

– Кицюню, чому ти така неслухняна? Ану миттю йди до льоху, – наказує мій воїн.

– Захарчику, набридло. Я сьогодні вже наслухалася, аж голова болить. Це ж їх літуни кудись не злетіли. Чого боятися? Адже в мене також є броня твого Кохання, – у нас сирена стихла, так почулася канонада з телефона.

– Зіронець моя, треба йти. Слухайся сусідки, не зволікай з обережністю. Кохаю! Необхідно працювати, а ти тримайся й цим допомагай мені, – чую з трубки ближній приліт та думаю, як завжди:

«Допоможи, Боже, згубити ворогів! Щоб нам прокинутися від цього жахіття й знати, що немає більше війни, а ми всі цілі та щасливі...»

Розділ 21. Напарники

Мрії у людей бувають різні: хтось хоче дорогий автомобіль, хтось заміж за принца. Одні з них втілити можна, інші Ні. Та мої, про мир і родину поруч, поки нездійсненні.

Тому змазую ногу кремом, вдягаю спеціальну пов'язку, яку Алла принесла з аптеки й стаю на свої обидві. Здається, ходити можу. От же невдаха! Скільки там того високого фундаменту, а я примудрилася скалічитись.

Звісно шпильки я тепер не ношу, достатньо звичайних легких кросівок, вранішньої кави та неймовірних смаколиків, які спозарання встигає напекти Алла. Вона дуже любить випікати щось з муки та й пекарні в нас продовжують працювати. Тобто робоче місце для завзятої трудівниці знайти можна, але куди подіти діточок?

Більш ніж дорослий, як для свого віку Сергійко намагається підганяти знання онлайн і вже стомився запевняти, що він справиться вдома з усім, а мама може йти працювати. Але ж над головою щодня літає купа ворожого залізничця. Як при цьому залишити дітей самих? І бідолашна жінка весь час дивиться на мене винуватими очима, наче це її гріх, що все в нашому світі з'їхало з нормальної орбіти.

Щодо працевлаштування Алли подумаємо пізніше, а поки я сама повинна зрозуміти: що робити далі? Знаєте, в перші дні стажування я часто ображалася на суворі накази та безкомпромісність Горянина, але потім настільки звикла до впевнених дій Ореста, що наразі відчуваю себе, наче без голови.

Їхати на студію та відповідати цікавим на запитання про пригоду на Голосієві я не бажаю. Навпаки, дуже хочу навідати Ореста, щоб перепросити за божевільні наміри тварюки Нехлюдової. Фізично не можу називати: ким вона мені колись доводилася!

Так і вчиню. Грошей в гаманці обмаль, але на перевізника вистачить. Адже довго чекати міського транспорту та шкандибати між зупинками я просто не в змозі. Та все одно до лікарні я поїду, ось тільки дізнаюся про стан Горянина.

– Постраждалий прийшов до тям і його перевели до звичайної палати, але відвідування неможливе. Охорона відвідувачів не пускає, – чую те, що хотіла від чергової й натискаю контакт Голіка.

– Вітаю, пане майоре! Перепрошую, що відриваю від важливої служби, але мені необхідно потрапити до пораненого колеги. Будь ласка, дозвольте провідати його.

– А, герої бажають поспілкуватися? – посміхається десь там він. – Як Ваша нога, Вікторіє?

– Нормально, дякую. Ще трохи й продовжу працювати. Головне, щоб Орест ожив, – доволі впевнено звучить мій голос, от якби ще клешня була такою ж впевненою у ході.

– Добре, я дам команду, – задоволено відповідає майор та звісно розуміє, що двоє ненормальних створили гідний тандем для інформаційної боротьби.

Мучилася на перехресті я недовго. Наразі по місту таксують багато водіїв і я без

проблем опинилася у приймальному відділенні. Там завжди кипить робота, але тепер лікарня геть не схожа на ту, що в мирні часи. Дивитися на це важко та мені вже не звикати. Запитую про Ореста Березу й підіймаюся на поверх.

Дійсно біля палати сидить молоденький поліціант та головне, що сидить. Я показую посвідчення й він пропускає до кімнати. Там, окрім Ореста, від травм лікуються ще п'ятеро чоловіків. Ясно що це люди, у яких війна відібрала дім і здоров'я, але життя залишила і це також позитив.

Вітаюся з усіма й кидаюся до постелі Берези. Забула, що нога болять, бо як побачила його змарніле обличчя, такий сором охопив, що й не сказати. Як вийшло, що талановита людина, втративши свою родину й дім, постраждала через мій давній клопіт?

– Привіт, Горянине! Прости... Навіщо ти тільки зв'язався зі мною? Працював би собі, без ексцесів і дурнувятих Цимбалів. Знаєш, я довго готувала промову, а тепер просто немає слів, – тримаюся за край ліжка й відчуваю, що зараз впаду.

– Віко, сядь нормально, я ж бачу, що ніжка болять. І не треба тут корчити винувату. В житті багато чого треба пережити... – чую трохи хрипкий, але як завжди переконливий голос і камінь з душі падає.

Я беру стілець, сідаю поруч і намагаюся посміхнутись:

– Дякую, що не ображаєшся. Скажи: що тобі принести? Я поки на розвідку припхалася, без традиційного бульйону. Але принесу обов'язково. Ти тільки одужуй, будь ласка. Без роботи голова закипає й смердить.

– Як ти сказала? Треба буде записати, – посміхається забинтований вчитель і мені відразу стає краще. – Де ти береш такі думки?

– У ній, в оцій дурній голові, – жартую далі, а Береза вперше за моє стажування каже:

– Не криви душею, напарнице! Прекрасно знаєш, що з тебе вийде сміливий і грамотний журналіст. Ось тільки перегинати палицю не варто. Чого тебе понесло боротися з живодерами самотійно? А що якби не випала надвір?

– Чесно кажучи, я тоді не дуже розрізняла: де розумні ідеї, а де дурні. Їх ненавиділа, за тебе боялася, ну й не бажала стати лялькою для тварин.

– Ясно. Дякую, що врятувала. Та прийдеться трішки посумувати, бо Голік казав, що наше обладнання на перевірку взяли. Обіцяв скоро повернути. Ти приходь, я буду радий! – сказав дивне стриманий Горянин і коли я йшла з палати, то відчула на спині якийсь незвичайний погляд. Ні не закоханий, раче печальний чи такий, що випромінює тепло чоловічої душі.

Розділ 22. Дякую, янголе

До поліклініки я пішла лише тоді, коли більш-менш нормально почала ставати на ногу. Розтяги така набридлива штука, що відразу не здихатися, але звикнути

можна. Тільки приховати щось від лікарки Сторожук - справа марна. Після традиційних обнімашок, свекруха суворо запитала:

– З ногою що?

– Нічого, мамо. Все добре, – наче пійманий на капості кіт, закрутилася на місці невістка.

– Ану, знімай кросівки. Я подивлюся на те «все добре», – наказала вона і я покійно виконала.

– Де це ти так невдало стала? Від прильоту втікали? Інші травми є, показуй! – турботливо командує Дарина Захарівна.

– Лікарю, будь ласка, припиніть! Немає інших травм. То я до об'єктива прикипіла та не помітила ямку, незграба. Ось ногу й підвернула, – як добре, що ми з Березою не настільки відомі, щоб нас по ящику показували. Та й ніколи лікарці Сторожук до нього заглядати.

– Добре. Пішли на знімок, – вчепилася вона в мою руку, але я також не подарунок і миттю дістала з кишені телефон.

– Якщо не припините, я поскаржуся на свавілля Захару. А ще в мене є для бабусі сюрприз! – застосовую подвійний шантаж і жінка дивиться на мене з любов'ю та хитає досвідченою головою:

– Завжди знала, що в тобі найбільше подобається синові. Оця твоя непримиренна боротьба та захист власних переконань. Ну, добре. Ніжка дійсно має непоганий вигляд. Але треба ще підлікувати. Я дам гарний гель. І, будь ласка, не будь такою стрімкою. Пам'ятай, що ти мама. То який сюрприз? Давай! – загорілися очі молодій бабусі.

І я відкрила на екрані неймовірне дійство. Вдалині від батьків, доглянута щирою турботою другої бабусі й прадіда, наша Єва зіп'ялася на ніжки! Вона ще так кумедно та обережно падала на всі чотири «лапки», але потім весело посміхалася й знову вставала, щоб вперто тупцяти вперед.

Дві матері дивилися на це диво й обидві плакали. Як би ми хотіли бачити подібні миті на власні очі! А ще аби її сміливий тато був не під ворожим вогнем, а поруч. Тоді б Він підкинув на руках своє творіння й вигукнув щасливо: «Моя донечка вже ходить!»

Від таких думок всередині щось безжально запалахкотіло та я спробувала відвернути сум іншими записами. Ми пораділи вдвох всьому, що маємо, не торкаючись болючих тем.

Дисциплінована медикиня не діставала сина-воїна, але коли телефонувала, звісно милувалася ним хоча б протягом кількох хвилин. І сержант Сторожук, відбиваючи з побратимами наступну атаку нечисті точно знав, що його неможливо перемогти. Такої броні не роблять у жодній країні світу чи навіть десь у космосі. Вона називається ЛЮБОВ'Ю рідних людей і тому нездоланна.

Я вийшла на вулицю. Сіла в затінку під каштаном і спробувала дихати спокійно, але не виходило. Цей біль від розлуки з родиною не стихає ні на мить та розриває на шматки... А що тоді казати тим, у кого родини вже немає?

Господи, я ж обіцяла зайти до Ореста! А побачила як ходить моя дитинка і про все на світі забула. Без свого суворого керівника якась зовсім неорганізована стала. Та й на студії, де я обіймаю тимчасову вакансію, виходить загуляла. Штатний репортер добровольцем пішов на фронт, ось мене на його місце і взяли. Зарплатня невисока, зате перша і власна.

Якби це були мирні часи, звісно родина привітала б, але до щирих вітань ще треба дожити. Їх у нас зібралося дуже багато. Донечці на відстані виповнився один рік. Та й мій день народження пройшов не як завжди. Раніше Захар викидав щось геть надзвичайне.

Може для когось кульки-сердечка, що линуть до неба з написом: «Моїй Коханій в день народження» нічогісінько не означають? Чи купа волошок з маками, розсипаних доріжкою до води, а потім плавання вдвох на озері під місячним сяйвом... Для мене все це було неймовірним і особливим! Феєрверків не замовляв ніколи. Та як дивився прямо в очі й шепотів: «Моя ненаглядна, з кожним роком все прекрасніша», вже не треба було вогнів у небі, вони й так розквітали в мені.

Все, закінчую ці ностальгічні стинання та йду займатися справами, бо діло стоїть, а розум з голови невпинно витікає.

Вдома з Аллою зібрали для Ореста смачненького. Свіжі овочі з нашої теплички, від легкої руки друзів-переселенців, вирости такі запашні! Наваристий бульйон та вівсяне печиво від Охтирської майстрині розносили кухнею чарівні аромати.

Я розуміла, що цей набір Березі необхідний для швидшого одужання, але точно знала, що домашні лотки наповнені дбайливими жіночими руками, викличуть у вдівця душевні муки, подібні тим про які я щойно переповідала.

Не знаю, чи є взагалі тепер хтось, у кого не горить всередині той нестерпний біль? І неважливо за розбитим домом чи життям; чи за людьми, яким більше ніколи не скажеш: «Ти виросла» або «Кохаю...»

Та Береза вже трішки оклигав і сидів на ліжку. Від дивної забутої уваги він якось знітився й щиро дякував мені. А далі зателефонував на студію й попросив, щоб нас ще кілька днів не чіпали.

– Навіщо? Оресте, я вдома з котушок їду? – відмовляюся від безробіття.

– Чого б це? Ти ж весь час шкодуєш, що на «хвості» часу не вистачає. Ось і прибери їх. Створи щось цікаве аби було чим прикрити нашу тимчасову безпорадність. Та й людей у тебе повнісінька хата. Чого сумувати? – тяжко зітхає він.

Наказ є наказ, пішла працювати. Але чому це всі взялися мною так активно керувати? Невже настільки помітно, що я розклеїлася? Необхідно терміново

зв'язатися з Захаром, він мене на будь-якій відстані надихає.

Рішення прийнято і я нетерпляче натискаю виклик, та Він не відповідає. То ось чому в мене цілісінький день душа болить! Але ж я не відчуваю нічого поганого. Просто треба почекати, доки мій воїн звільниться від звияжної праці й обов'язково озветься. Це спочатку я втрачала розум щохвилини, а тепер навчилася терпіти зі зціпленими зубами. А що ще залишається дружинам наших захисників? Хіба що тихо молитися.

Рятує мене мама! Вона як сідає розмовляти, то краще відразу вмикати зарядний пристрій до мережі. Бо в цієї «бабусі» стільки новин, що ніякий репортер з її завзяттям не зрівняється.

Починає звісно з радісних відкриттів про Єву. Потім описує все навколишнє життя та в процесі підключає діда Панаса. А далі вже стрімко течуть оповіді з усього Закарпатського краю: про сусідів і переселенців та новини, які дійшли до них з усієї землі. Ну й звісно, між рядками, невпинно картає триклятих москалів.

Та ось бачу виклик Захара й забуваю про все інше. Миттю відповідаю:

– Де ти був так довго? Чому мовчиш? – це так вихована репортерка вітається з коханим чоловіком. Ну, що з баби візьмеш? А він щиро сміється й каже:

– Все добре, кицюню! Перемістилися ми трохи. Не ловило там. Але ж духопелу дали такого, що шайтани забудуть не скоро. У тебе щось термінове, то говори!

– Вау! А чому шайтани? Це щось новеньке, – чіпляюся до слова, а Він зітхає та знову намагається бути веселим:

– Прибився тут до нас з іншого взводу араб один. Він одружений на українці та вже має чотирьох дітей. Ось і пішов їх захищати. Каже, що в нього тепер дві батьківщини. І коли цю треба рятувати, він доповнив стрій, – слухаю Захара й розумію, що «прибився» це значить зі свого підрозділу вижив лише один. Мій любий такого не скаже, але я й сама не романи на роботі пишу та відчуваю його настрій через простір.

– Ясно. Що ж, татусю, лови новеньке відео. Твоя маленька квіточка вже ходить на своїх. Теща нещодавно скинула сенсацію, а я поспішаю передати тобі. Вітаю, Коханий!

Якийсь час Захар мовчить та я знаю, що з Ним діється. Зі мною таке було вранці. Всі нормальні люди на світі однакові, де б вони не були. Це коли бачать щось дуже зворушливе й неповторне, тоді навіть найсміливіші просто плачуть, щасливими й добрими слізьми! Я даю Йому час на слабкість, а потім чую:

– Дякую, мій Янголе! За все, за все, що ти робиш для мене у житті. Знаєш, я люблю свою матір, але коли ти стала мамою моєї доньки – це слово набуло такого особливого значення, яке неможливо передати. Потрібно швидше здихатися нечисті, повернутися й решту життя присвятити Тобі.

Весь світ залишається десь за обрієм, коли я чую як лагідно промовляє кожне слово

мій Оберіг і єдине Кохання. І ніякі гучні прильоти, ні в нього, ні в мене над головою не можуть розірвати нашого надприродного єднання.

Розділ 23. Бумеранг

Сьогодні вночі у нас над головами було дуже гучно. Протиповітряна оборона працювала зовсім поруч і нищила вороже залізо, а воно все летіло й летіло...

Спочатку я традиційно ігнорувала наліт, так виказуючи рашистській нечисті свою зневагу. Та ось неподалік гахнуло, що шибки забриніли мов струни. Тоді я схопила ноутбук та з недобрими словами спустилася до підвалу.

Обійнявши обох діточок, Алла звично сиділа у старому кріслі й читала їм казки. Сергійко й Зоя не плакали, вони лише інстинктивно здригалися й таким чином демонстрували сволоті свій опір. А ще в нашому підвалі маленький Довжик організував майданчик під назвою «Дитячий світ».

Якось хлопчик знайшов у кутку стару скриню, а в ній купу наших з... Даруйте, ви вже зрозуміли чиї там були ляльки, кубики та купа м'яких іграшок. Тільки оту вони геть не цікавили й тому мої були засовані й старі, а у безмозкої - недоторкані.

Виходило, що десятирічна дитина, у підвалі чужого будинку, спромоглася створити для названої сестрички такий прекрасний затишок, що навіть дорослі жінки не могли без трепету поглядати туди. Але сьогодні дітки полишили іграшки на старому килимі й мужньо горнулися до мами.

Як почало світати, гамір дещо стих. Мабуть, у кацапні наразі закінчилося смертоносне залізниччя й вони подалися за новим. А ми вибралися нагору й кожен зайнявся своїми справами. Стомлені діти пішли в ліжечка трохи поспати, Алла взялася готувати сніданок, а я впорядкувати статтю, що встигла злісно накрапати у підвалі.

Руки самі набирали рядки, що поки геть не скидалися на цивілізований огляд подій. Зі мною це трапляється часто та зайве я повикидаю й зроблю: жорстко, дотепно, вправно. Саме таку характеристику дає моїм репортажам Горянин.

Десь через пів годинки після відбою зателефонувала Дарина Захарівна. Свекруха цікавилася: чи все у нас гаразд? Адже на масиві був приліт, з пожежею й пораненими. Медиків викликали на підмогу рятувальникам. Горів склад на околиці, за нашим гаєм і там постраждало кілька осіб.

Від її повідомлення всередині ще могутніше скипів невиліковний гнів та я запевнила свекруху, що з нами все в порядку. Потім поспілкувалася з Березою й своїм голосом Орест допоміг дещо опанувати злість. Він сказав, що вже ходить і скоро ми продовжимо працювати.

Далі наша невтомна господарочка покликала всіх снідати. Та не встигла я прожувати, як побачила виклик майора Голіка. Перепросила й миттю опинилася в себе, наче відчувала щось екстраординарне. Взагалі вести телефонні розмови за столом нам змалку забороняла мама.

– Вітаю, Вікторіє? – якимось загадково, навіть піднесено для важкого ранку, промовив він.

– Доброго ранку, пане майоре! Хоч наші дні та ночі важко назвати добрими, а сьогодні геть поруч прилетіло. Та нащо я вам доповідаю? Слухаю уважно, що від мене необхідно? – з готовністю душити русню хоча б власними думками, кажу йому й чую:

– Я турбую, щоб повідомити важливу новину. З надійних джерел, що систематично надходять до нас з ворожої столиці, стало відомо про факт підризу одного автомобіля. Їх спецслужби звісно секретять втрати та рядові громадяни викладають стільки відео в мережу, що шифруватися марно. Отже, в передмісті москви, в одному з дворів Балашихи вранці в повітря злетів автомобіль такого собі працівника ФСБ Єремія Нехлюдова...

Він зробив паузу, а мене наче громом вдарило й здалося, що на небі без дощу з'явилася веселка.

– Здохла ще одна вражина, пане майоре? Прекрасно! – не приховую радощів та дійсно нагадує колючий пирій (як інколи кличе мене Береза).

– Не зовсім так. Докорінно відомо й не підлягає сумніву, що в авто не було власника, а от Катерина Нехлюдова залишила цей світ втікачкою й зрадницею. Тут я повинен висловити співчуття родині Цимбалів, але здається Ви його не приймете, – спокійно подає інформацію розумний чоловік.

А я сиджу на ліжку й намагаюся дати раду емоціям та чесно відповідаю:

– Не прийму! Бог допоміг людям зробити вірну справу. Ясно, що працювали над знищенням ворога, а під роздачу потрапила та, що теж заслуговує на Божу кару. Вибачте, що виглядаю грішницею та Ви принесли мені зранку славну новину і відплату за горе моїх батьків. Дякую! Буду потрібна, я на зв'язку, – тепер розумію, що плачу.

– До побачення! – каже знайомий з різними життєвими ситуаціями професіонал та навіть він дивується моєму відвертому цинізму.

А в мені наразі вирують: гіркота з болем, а ще сум та гнів. Зненацька я наче потрапляю в минулий світ... Туди, де сестри безтурботно бігали садом, ховалися й сміялись та були ще рідні й малі.

Але тепер страшні й невідворотні зміни прийшли, розпорошивши журбу й хаос. Ворожа навала нищить міста і села та губить тисячі життів.

І знову мене переслідують запитання без відповіді. Навіщо було відбирати у працюючих людей родини й дім? Хіба у сволоти не було нагальних справ на своїй землі? Там же всього робити, не переробити! Чому не привести до ладу ті страшні хатки, котрі вони гордо називають «ізбами»? Або прокласти дороги, замість бовтатися серед тисяч кілометрів багнюки на занедбаних територіях? Ні, їх принесло до наших квітучих садів, щоб нищити красу. Ганьбитися й красти прості

побутові речі, бо їх промисловість зайнята лише створенням продукції для вбивств.

А безмозкій дівчинці Каті, котра від народження мала все необхідне у житті, чомусь захотілося до них? Вона ж зрадила найголовніше - любов рідних людей. А тепер лежить десь у мішку, зібрана зі шматків посеред москальського двору. І це в кращому разі. Хто знає, може вони викидають таких собакам чи на смітник? Я не здивуюся та мені байдуже.

Ось тільки як про цю новину повідомити батьків? Вони ж і досі сподіваються на повернення дурисвітки. Звісно для мами з татом це буде велике горе. Добре, що хоч про її нищий задум з моїм викраденням вони нічого не знають, а я ні за що не розповім! Хіба колись згадаю про ту пригоду Захару та поки просто перегорну сторінку й піду вперед, залишивши минуле позаду.

Розділ 24. Поранення

Довго чи коротко та ми з Березою оговталися від зустрічі з ворогом на теренах рідного міста й життя закрутилося серед нових репортажів.

Кому-кому, а Оресту я відразу розповіла новину, яку сама (грішниця) вважала закономірною. Я цінувала розум свого вчителя й прохала поради: як краще донести батькам звістку про смерть дочки?

Знаєте, що сказала людина, що втратила найдорожчих? «Ніяк не казати. Нехай живуть своїм життям, аж доки воно само не вилізе колись. Це моя думка. Вибачай!» Наразі я слово в слово процитувала Горянина і вкотре зрозуміла, що ми справжні напарники й однодумці.

З почутого зробила висновок, що Захару наразі також не треба знати про смерть відомої йому прибулки з родини Цимбалів. І життя попрямувало далі якимось занадто гладко.

Через героїчну битву з ДРГ на Голосієві, керівництво студії частіше давало в ефір наші ексклюзивні репортажі та це не означало, що ми боремося за рейтинг. Просто впевнено виконуємо свої обов'язки на інформаційному фронті й б'ємо ворога, як каже мій татко: гострим і влучним словом.

До речі, тата перевели на інший напрямок міської оборони, адже він міг підказати необстріляним хлопцям багато мудрого. На фронт його не брали через надокучливий біль у старіючій спині. На полі, в бліндажі з повною амуніцією, він міг стати легкою здобиччю для падлюк, а в рідному місті - допомагав як міг.

Та й мама не кидала слів на вітер і вже навчила дитину Сторожуків говорити «мама й тато», «баба та дід». Крім того, на відео Єва ганяла кіз діда Панаса так, що бідолашні тікали від стрімкої малечі, що було духу... Життя тривало!

Та приходить момент, коли воно нагадує, що дуже картате. І серед складних та звияжних днів, завжди чатує небезпека. Звісно, я маю на увазі військові справи українських козаків.

Коли б я була геть дурна й забобонна, то вважала наступні події відплатою

небіжчиці Катрі за мою неповагу до неї. Але насправді Захар Сторожук з побратимами знаходився в такому пеклі, що навіть розумний підхід до ратної справи та молитви рідних бувають марні.

Цього разу ми чекали звістки від нашого дорогого воїна вже понад шість діб. Тільки в мережі висіла страшна й порожня тиша. Тепер про неї знали всі: свекруха, мої батьки й Орест Береза. Та від колективного чекання легше не ставало й тоді, в розпачі, я нахабно попрохала допомоги у майора Голіка.

Він пообіцяв розібратися в ситуації. Наче службі безпеки більше нічого робити, як шукати нашу рідну людину? Та пройшло лише кілька годин і система пошуку спрацювала точно й оперативно. Майор коротко повідомив, що сержант Захар Сторожук живий, але тяжкопоранений і доправлений у Дніпровський госпіталь.

У спекотному бою загинуло немало славних козаків, а Він отримав важке мінно-вибухове поранення. Кажуть, парамедики витягли мого Коханого фактично з-під землі. На той момент він був мало схожий на живого та ці люди звикли до страхіть війни.

Все, що стосується моїх подальших дій розповідати немає жодного сенсу. Я кинула до шкільного ранця змінну білизну, парасольку й кофтину. Взяла трішки готівки й попрямувала на вокзал. Орест мене зрозумів та відпустив без слів. А що скаже на студії, я не питала.

На перекладних, геть не думаючи про сон чи страх, я опинилася у Дніпрі. Господи! Скільки життів рятували тепер незламні воїни добра, яких раніше я недолюблювала. Звісно я кажу про медиків. Тільки тоді, коли горе змушує думати тверезо - починаєш цінувати їх невтомну й героїчну звитягу.

В госпіталі Захару вже надали першу операційну допомогу. Він дихав, але знаходився у глибокій комі. Таким побачила я того, хто до цієї ненависної війни був красивим, веселим і щасливим хлопцем. Будь прокляті всі, хто несе відповідальність за смерть та каліцтва наших незламних бійців! Тільки прокляттями тепер моє життя не обмежиться. Я повинна стати Йому всім, як колись Він був для мене.

Знову зателефонувала Горянину й розповіла страшні новини. Та він не злякався, не послав і не запитав: хто тепер буде допомагати йому з репортажами? Навпаки сказав, що відкриє рахунок і буде регулярно подавати в ефір номер картки, аби створити джерело допомоги Захару Сторожуку. А ще пообіцяв, що сам поїде до матері воїна й повідомить гірку вість та перепросить за мою неврівноважену поведінку. Мається на увазі, що я забула про всіх і попхалася до Дніпра, не сказавши їй ані слова. Думала лише про одне: бути поруч з Ним!

Та наше буття то не американське кіно, де показують окремі палати та рідних, що цілодобово підтримують поранених. Наш військовий шпиталь просто кипів невтомною тяжкою працею й після моєї істерики, лікар в щілинку продемонстрував жахливу картину-підтвердження, що Захар дійсно у них. Потім передав мене до рук якоїсь медсестри, аби привела до тьми ваткою з аміаком.

Далі я сиділа десь у кутку й більше не бачила людей, що снували коридором. Весь світ огорнула пільма й страхітлива картина мого безпорадного Коханого, до якого мені не дістатись. Ось тоді я й згадала про свою настирливу свекруху-медика, що зможе віднайти спільну мову з колегами та зателефонувала їй.

Не знаю скільки часу я просиділа, мов приморожена й мовчки пускала сльози. Якось лікар, що категорично відмовив мені бути біля чоловіка, пробігаючи повз зупинився й сповістив, що Захару зробили другу успішну операцію, під час якої з нього дістали ще кілька осколків. Та мені тут робити нічого і краще йти «відпочивати». Якби я могла сміятися, то розсміялась би!

Коли до мене підійшла Дарина Захарівна, я її не впізнала. Пізніше вона розповідала, що я була схожа на погаслу свічку, яка більше не жевріє у пільмі. Може це тому, що я нічого не їла? Випила пляшку води та більше нічого не хотіла. Не знаю, куди поділась моя сміливість столичної журналістки й мами маленької доньки? Ще трохи і я забула б як ходити? Та жінка, в якої давно помер чоловік і самотужки виростила сміливого й чарівного сина не образилася на мене, обійняла й запевнила, що разом у нас все вийде.

– Мамо, як мені жити далі? Він в невідомості, між життям і смертю, а оці навіть не дозволяють бути поруч? – задихалась я від сліз в її обіймах.

А Дарина Захарівна попестила мене по спині й відповіла наступне:

– Знаєш, доню, жінка це така істота, що в муках приводить на світ нових людей. А тому вміє, за необхідності, тамувати нестерпний біль. І нам нічого не залишається, як терпіти й чекати та не заважати цьому героїчному закладу рятувати бійців. Ходімо, я тебе десь погодую.

– Я нікуди не піду. Буду чекати поки вони не скажуть, що Захарчик житиме, – поводитись я наче п'ятирічна дитина, а не дружина воїна, що славно боровся з ворогами, а тепер так само сміливо протистоїть пораненню.

– Підеш! У тебе обов'язок перед Ним і дитинкою. Тому ноги в руки й пішли. Я також зголодніла. Бачила тут внизу якесь кафе. Підкріпимося й прийдемо говорити з їхніми світилами. Дуже хочу почути думку місцевих лікарів про стан бійця, якого народила.

І ми пішли. Виконуючи накази свекрухи я наче знаходилася поруч з Ним, адже у Дарини Захарівни точно присутня незламна сила й щирість Сторожуків.

Розділ 25. Чекання

У підсумку біля медичного закладу ми протовклися вже два дні. Червневі ночі короткі й теплі, а тому дві вперті жінки залишилися ночувати в парку, під зорями. Вранці Дарина Захарівна вмилася з фонтанчика, попила води й пішла дізнатися про сина. Та лікарі нічого нового не додали, хіба сказали, що стан тяжкопораненого стабільний і це також позитив.

Ми навіть намагалися дати хабаря з грошей, що встигла зібрати свекруха, та нам

суворо відмовили. Сказали, що їх пацієнти знаходяться на повному утриманні держави й Міноборони, тому вони виконують всі необхідні процедури й ліків достатньо. А ми зі своїми столичними звичками, купувати все і всіх, можемо йти... куди подали!

Також порадили не розкидатися коштами й продовжувати збирати на реабілітаційні заходи, яких попереду можуть бути роки. Це звучало жахливо, але разом з тим обнадійливо. Тобто професіонали підказували нам, що Захар житиме, а вже овочем чи нормальною людиною, поки незрозуміло. І ще наполегливо рекомендували не втрачати розуму під деревами у Дніпрі, а їхати додому й працювати. Звісно можна телефонувати й дізнаватися про стан воїна. Та лише за необхідності з'являтися сюди.

Як не хотілося нам залишати Захара на самоті, але розумну думку ми почули й повернулися до Києва ні з чим. Бідолашні Довжики взагалі не знали, як зі мною поводитися? Алла не плакала й жалощами не діставала. Вона просто сказала, що більше не буде сидіти вдома і вже знайшла місце в пекарні неподалік. А її мужній десятирічний син, взагалі якось підійшов до мене й промовив:

– Тьотю Віко, я дуже сумую за татом, але ж ясно, що мені його більше ніколи не побачити. А Ви не втрачайте надії, що дядько Захар одужає. Головне - він живий і хоче бити ворогів. Я це бачив, коли він приходив з Вами...

Далі я не слухала. Пригорнула дитину, наче рідну й знову ридала. Хлопчик усвідомив, що насипав солі на мої рани й зникнув:

– Вибачте, будь ласка, я не хотів робити боляче. Просто я ще дуже дурний!

– Ні, Сергійку, ти добра й правильна дитина. З тебе виросте саме такий козак, як мій сміливий чоловік. І ти правий: Він обов'язково одужає, – відповіла малому та розуміла, що моє життя тепер скрізь буде наповнене співчутливими словами й обличчями. А я не хочу і моя жорстока ненависть до ворогів, що закарбувалася всередині, повинна реалізуватися в роботі.

Орест Береза більше не діставав мене муштрою. Він перекинув дані карти, й відкривши, я просто очманіла. Знаєте, на рахунку вже зібралося понад тридцять тисяч гривень. Це викликало не подив, а гордість за наших неймовірних людей. Ніхто з них не знав доброзичливого хлопця з київських околиць, не бачив його чарівного погляду, не відчував гарячого серця, що любить свою землю та вони донатили такі потрібні самим копійки й накопичували для мого Захарчика необхідну допомогу.

Але найбільше мене надихали власні батьки. Я знала їх усе своє життя й разом ми пережили зраду та втечу тієї, що колись вважалася рідною кров'ю. Тоді мама гамірно сперечалася з татом, шукала вихід і чекала на повернення доньки, ковтаючи сором і сльози.

Та наразі предки доводили, що вони моя надійна опора. Від мами не прилітали збурені нічні дзвінки, зі стинаннями й молитвами. А тато коли телефонував або приїздив, говорив спокійно та впевнено. Вони підтримували мене краще за будь-

якого професійного психолога. Ясно, що трималися з останніх сил, та розуму й вірності моїм родичам не позичати.

Найважче бувало, коли наша крихітка дивилася на мене з телефона. Її таткові очі сяяли добром і ніжністю. Ось тоді всередині мене все переверталось й горіло. Лють до русні сповзала кудись і я ставала м'яка й податлива, наче морозиво на сонці. А ще вирувала безжальна мука, що наша блаженна казка, так само як у сотень тисяч українців, розірвалася на: ДО і ПІД ЧАС війни.

Якось серед білого дня, коли ми в підвалі готували з Березою новенький репортаж, я отримала дзвінок з Дніпра. Кинулася назовні й не могла поводитися врівноважено. Просто скрикнула на весь двір:

– Будь ласка, що з Ним? Кажіть!

Телефонував медик, котрий супроводжував лікування Захара. Він сповістив, що пацієнт приходить до тями й ми повинні про це знати. Я подякувала, миттю набрала свекруху й кинулася вниз. Там почала збирати до сумки все підряд зі столу й Орест змушений був зупинити неадекватну:

– Гей, що сталося? Віко, не дурій!

– Вибач, Горянине, я їду до Дніпра. Лікарі кажуть, що Захар виходить з коми. Бачиш, яка в тебе клопітлива помічниця. Та інакше я не можу!

– Все нормально, Цимбал. Я давно звик до твоїх маніакальних вибриків. Та коли б мені сказали, що можна побачити своїх хоча б на мить, я й з даху стрибнув би. Бачиш, воїн повертається до тебе.

– Дякую! Ти надійний друг і я ніколи не зможу віддячити за твою допомогу. Мені треба йти... – на це Береза тільки сумно кивнув і нічого не відповів.

Не знаю, що гадали про мене люди навколо, бо я більше не слідкувала за своєю зовнішністю й думала лише про Нього. Волосся зібране в цупкий хвіст, майка, джинси та трішки готівки на дорогу - ось і вся амуніція жінки пораненого воїна.

Зі свекрухою їхати було морально легше, але традиційні для нашого часу пригоди не давали спокою. В дорозі нас застукав серйозний наліт шахедів. Начальник потяга повідомив по радіо, що заради безпеки необхідно залишити вагони та перечекати за насипом, у високих травах рідної землі.

Купа людей, котрі їхали у своїх невідкладних справах, змушені були ховатися від вражої нечисті серед поля й це викликало ще нестерпніший гнів. Навколо квітли ромашки, а вдалині гріло погляд безкрає поле соняшників, що повертали свої голівки до сонця на синьому небі й разом уособлювали наш прапор, той якого так бояться клятві вороги.

Розділ 26. Кохана

У шпиталі продовжувало вирувати цілодобове складне життя. З переднього краю все прибували бійці, аби воїни зі скальпелем в руках допомогли їм повернутися в стрій чи просто вижити та інколи, при всіх стараннях медиків, герої відлітали на

небо...

Ми з Дариною Захарівною мовчки піднялися на потрібний поверх і пошукали конкретного лікаря. Медсестричка сумно глянула на нас і на її очах з'явилися сльози. Оце дивина - медпрацівники також уміють плакати?

Дещо пізніше її напарниця сказала, що місяць тому під час нальоту, дівчина втратила маму і дім. Можливо, глянувши на нас з Дариною Захарівною вона згадала свою рідненьку? І хоч ми зі свекрухою лицем геть несхожі, але випромінювали таке єднання, що звісно викликало у бідолашної природні емоції.

Далі настав дуже бентежливий момент. Хірург, який опікувався лікуванням Захара сьогодні був стриманим та добрішим. Думаю, так на нього впливала свекруха. І не тому, що колега, просто Дарина Захарівна може бути цілющою водою або палким вогнем. Залежно від обставин.

Нас одягли відповідно до стерильності реанімації і я вперше зблизька побачила бліде й змарніле личко Коханого. Серце знову безжально стислося й застрягло десь між двох гострих ножів. Власне ми обидві, не дивлячись на те, що бачимо Його живим, підсвідомо закликали від різючих змін.

– Привіт, синочку! Ось ми з Вікою й прийшли. Дуже чекали на зустріч з тобою, – лагідним, але якимось чужим голосом промовила Дарина Захарівна та відповіді не отримала...

Тим часом лікар, що вовтузився біля обладнання, глянув на пацієнта, потім на нас приголомшених і спокійно відповів:

– Він вас, скоріше за все чує, але поки не розмовляє. Ми намагаємося поступово з'ясовувати хід адаптації. Та це справа індивідуальна й некваплива. Необхідні додаткові обстеження головного мозку й спостереження вузькими спеціалістами, яких у нас часто бракує.

Після цих слів я заплющила очі й вони знову потекли. Їм я мало та води п'ю достатньо, ось вона сльозами назовні й вилазить. І стою я перед Ним посеред палати та не знаю, що робити? Адже мій романтичний і веселий Захар дивиться порожнім поглядом у стіну та не впізнає ні маму, ні ту, котру називав Єдиною. Який жах!!!

– Все, подивилися й прошу на вихід. Можливо ви допомогли йому щось пригадати, але не факт. В такому стані психіка хворого дуже вразлива. Аби не нашкодити, будь ласка, йдіть, – ввічливо показав на вихід медик.

Не знаю, що саме наразі відчувала свекруха, але мені хотілося здохнути та перед тим попрощатися з Ним. Я зробила крок до дверей, а потім несамоовито кинулася назад. Впала перед ліжком на коліна й заридала так, наче дійсно відходжу у вічність. Знаю, що лікарі готові до будь-яких сцен безпорадних родичів, але навіть цей не встиг зорієнтуватися, коли ми всі чітко і ясно почули слабкий голос Захара:

– Кохана...

Більшої нагороди я в житті не знала! Вчепилася в Його прохолодну руку й не думала, як виглядаю перед людьми, адже бачила й відчувала лише НАС.

– Так, я тут і нікуди від тебе не піду, хоч би четвертували... Любий, ти нас почув і зрозумів! – я вдивлялася в його ще сумний погляд, але точно знала, що це не марення блаженного, а свідомий клич душі мого Захара.

Лікар тяжко зітхнув, насупив брови й байдуже констатував:

– Може це збіг та відомі випадки, коли пацієнти приходили до тямі саме під час спілкування з близькими людьми. Даруйте, двох я залишити не можу, але дружині дозволяю провести сеанс відновлювальної терапії. Бачу вона на хворого позитивно впливає. Пів години, до процедур!

Цей медичний цербер дає нам з Коханим аж тридцять хвилин і я злітаю від щастя до небес та продовжую пестити руку, яка водила мене до школи, до вітваря і в пологовий. Й точно вестиме далекою дорогою життя, тепер я впевнена.

Дарина Захарівна скидає сльозу й не сперечається ні зі мною, ні з досвідченим колегою. Долею її син змалку призначений мені, а тому наразі мати воїна просто йде за двері, знаючи що я не підведу.

Тепер, коли ми самі серед усіх тих трубочок і дротиків, я мовчки оглядаю бідолашного, по-своєму обережно поправляю ковдру біля ніжок й тихо сідаю поруч. Знову обіймаю дорогу долоню, й намагаюся посміхнутися вперше невідомо за скільки днів.

– Котику мій, все буде добре. Головне ти підтвердив мені, що будемо жити й боротись. Я так віддано кохаю тебе, що готова заради Нас на все.

Далі несміливо проводжу долонею по нещодавно голеному личку Захара. Ясно, що дівчатам ніколи слідкувати за одним з поранених кожен день, але як беруть на операційний стіл, гігієну підтримують. Ось якби мені дозволили опікуватися ним...

Мої мрії та сподівання перебила слізка, що скотилася по Його щоці. Я сама знаходилася в стані шоку та розуміла, що до Коханого повертаються усвідомлені емоції.

– Захарчику! Коханий, я відчуваю, що ти вже зовсім поруч. О, прости! Ти завжди в мені. Не поспішай, я почекаю. Мені не звикати, – шепочу й акуратно знімаю своєю хустинкою слізку.

Господи! Як же я хочу почути Його голос. Оті правильні й добрі слова, що Він дарував мені з дитинства. Повсякчас, коли я сперечалася про оцінку за твір чи неправильний підхід до моїх шкільних репортажів, він завжди знаходив розумну відповідь і вмів заспокоїти.

Вперше я відчула розлуку, коли Він пішов до війська, але тоді ми придумали як зустрічатися й стали найближчими. Обоє прямували до мети возз'єднання - серцем до серця, рука в руці. Такого заобрійного щастя, яке ми дали одне одному в шлюбі

я взагалі не уявляла. І дитинка у нас чарівна...

А потім насунуло нище чорне паскудство та мій Коханий не побіг шукати, як відмазатися чи потрапити за кордон, якомога далі від мобілізації. Це ж Сторожук, він повинен бути там, де необхідно.

Я прокручую в голові спогади, а Захар все частіше водить очима по палаті. Значить Він почув мої думки й намагається вибратися звідти, де тепер.

– Кохаю тебе... – знову чую ледь розбірливий, але такий жаданий шепіт і хочу припасти до Його серця та розумію, що не можна.

Відведений нам час сплив невблаганно швидко та це тільки початок, що принесе моємулюбому воїну одужання. Я сумно зітхаю, торкаюся до рідного личка губами й відповідаю тихенько:

– Як я тебе. З поверненням, мій єдиний.

Розділ 27. Конспіраторка

Ми вийшли зі свекрухою на повітря та я ніяк не могла відчепитися від думки, що крутилася в голові. Раніше у тій страшній кімнаті їх було двоє. Але сьогодні друге ліжко стояло пустою.

– Мабуть, іншому стало краще і його перевели до звичайної палати, – ляпнула я просто аби вгамувати печію, що йдемо геть від рідненького. Та Дарина Захарівна мовчки стиснула губи й нічого не відповіла. Тільки я не перший день знаю свекруху й тому перепитала:

– Я щось не те сказала, мамо?

– І чого тобі завжди все треба знати? От же вроджена допитливість! Помер він напередодні. Не змогли витягти хлопця з того світу. Лікарі не всемогутні. Колега сказав для того, щоб ми не діставали Захара через край.

Я відчула як ноги стають важкими й тихенько перехрестилася. Тепер я роблю це часто, майже інстинктивно. Ні, не тоді коли гахкає над головою. Тоді я тихо клянусь сволоту, а як думаю про рани мого Коханого.

– Значить наш Захарчик точно одужає, – знову бовкнула я щось незрозуміле.

– Безперечно! Тільки чому такий дивний висновок саме після моїх слів? – уже все зрозуміла прискіплива лікарка.

– Закономірність буття, мамо. Вибачте, я ще геть нічого не тямлю після зустрічі з Ним. Але ж Він промовив: «Кохаю!»

– Дякую тобі, Віко! Тепер я знаю, що мій син житиме, всупереч усьому, завдяки тобі. Тільки інколи ти буваєш геть дурною. У того воїна теж були рідні й дорогі. Нехай починає з миром! – вона також перехрестилася й ми пішли поїсти.

Наступного дня, переночувавши вдвох на одній канапі в будинку літньої дніпрянки неподалік шпиталю, ми з мамою Захара знову прийшли провідати нашого воїна. Сподівалися почути й побачити нові благодатні зміни, але після зустрічі з нами й вечірніх процедур Він знову заснув і почувався, як раніше.

Це за коробочку зефіру в шоколаді розповіла нам чергова медсестричка. А ще казали, що не можна нічого дарувати? Не «купувати», просто дякувати за чуйність і відвертість. Шкода! Адже я всю ніч крутилася в чужому ліжку, не даючи відпочити свекрусі та уявляла, як вранці ми з Захаром будемо говорити про все, що накопало.

Далі було ще гірше. Добрий лікар, котрий вчора дозволив нам близьке спілкування з тяжкопораненим, кудись зник. А «корумпована» дівчина, що після нічного чергування також хотіла спатоньки сказала, що той служитель Гіппократа вже кілька діб знаходився на ногах і наразі пішов поспати. Адже при всій шаленій витримці й самовіддачі, він більше фізично не міг вправно рятувати життя бійців.

– Ой, Ви така уважна до наших воїнів. Бог дасть Вам люблячого нареченого. Прошу Вас: проведіть мене тихенько до реанімації, – увімкнула я хитре стерво й крутилася біля її столу, коли Дарина Захарівна розмовляла з іншим лікарем в кінці коридору.

– Дякую, але всіх гарних хлопців вже забрали інші дівчата або війна... – сумно відповіла медсестричка і я зрозуміла, що маю шанс!

– Ні, повірте, Ваш суджений уже десь чекає. А я молитимусь за Ваше щастя, тільки проведіть, – шепочу їй на вухо й дівчина зітхає та каже наступне:

– Двісті гривень, тоді проведу.

Оце мені підфартило! Я дістаю з сумки новеньку купюру з портретом Лесі Українки й кладу їй до кишені. Дівча натхненно крутить голівкою, хапає мене за руку й каже:

– Швиденько пішли, доки та нещадна тітка нас не бачить.

Я радію новій зустрічі з Захаром та навіть посміхаюся. Дуже хочеться заперечити юній мрійниці, що Дарина Захарівна не нещадна, вона смілива й прекрасна, бо народила мого Коханого та скрізь допомагає нам, але дебати не на часі.

Дві змовниці заходять до якоїсь порожньої кімнати й дівчина одягає на мене халат, рукавички й шапочку. Тепер я схожа на неї й можу проникнути до забороненої палати.

– На ще це, – дістає з кишені свіженьку маску й ми швидко підіймаємося сходами, не зачепивши уваги лікаря й Дарини Захарівни. Медсестричка заглядає всередину й каже:

– Давай! Я на шухері постою. Вночі сюди поклали дуже важкого. До нього будь-якої миті можуть нагодитися, тому поспішай.

– Дякую! Я тобі цього не забуду, – підморгую їй та почуваюся гарною конспіраторкою. Але ж я обіцяла Захарчику, що заради НАС піду на все. Подумаєш, маленький трюк з перевдяганням!

В палаті відчувається гідкий аромат купи лікарських засобів та я вже звикла до них. Дійсно на ліжку, ближче до вікна лежить поранений, схожий на кокон. Бідолашний весь в бинтах і під'єднаний до системи медикаментозного сну.

Приємно, що мій Коханий тепер дихає самостійно, без маски й тихенько спить. Я обходжу стілець, що стоїть неподалік, присідаю навпочіпки біля ліжка Захара, зсуваю маску на підборіддя, беру його долоню до своїх і починаю пошепки розмовляти з ним.

Кажу такі слова, які повинен чути лише Він. Та мій воїн сьогодні чомусь не хоче відповідати. Нічого, лікар казав, що навіть уві сні мій рідненький все чує й пам'ятає. А мені так добре поруч з Ним, що я згодна говорити день і ніч, аби тільки слухав та скоріше одужував.

Не знаю скільки я так просиділа. Ясно, що час для мене зупинився й не мав жодного значення. Та ось з коридору почулися кроки й до палати зайшов незнайомий лікар, а медсестра тягла за собою штатив з крапельницею.

Від мого нахабства в очах медиків спалахнув не подив, а хижі промені. Чоловік смикнув свою маску й висловив обурення, в присутності дам, яскравим довгим матом:

– Це що за...

Я зірвалася на ноги мов лань, котру зараз застрелять і кинулася в бік дверей. Ненароком зачепила стілець, що так невдало перекрив мій відхід. Той гучно впав на підлогу, а я - за ним.

І в цей час сталося надзвичайне. А вже хороше чи погане, поки ніхто не знав! Тому іншому, перепрошую, геть байдуже. А мій Захар від незвичного галасу прокинувся й побачив, як я падаю. І мій ненаглядний, абсолютно свідомо, ринувся з постелі у мій бік. Звісно його зупинило причеплене обладнання та всі побачили, як Він простягає до мене обидві руки й збурено каже:

– Вікі, ти забилася? Допоможіть же їй!

Весь отой лікарняний мотлох, поруч з Його ліжком зрушив з місця, але швидко медсестричка втримала апаратуру, а лікар силою вклав мого Захарчика на подушку й крикнув мені:

– Геть звідси! Щоб я Вас тут більше не бачив!

Далі коїлось ще неймовірніше. Всі почули, як мій воїн обклав медика відбірним матом. Я навіть не уявляла, що Захар знає подібні фрази:

– Гей, ти... ... Моя дружина буде приходити до мене коли захоче, тому заткнись і відвали!

– Який неочікуваний прорив у лікуванні! Якщо хворий так свідомо лихословить - це ж позитив. Заспокойтеся, що їй станеться? Треба зателефонувати Прокопенку, нехай переводить Вас до загальної палати. Там будете спілкуватися в подібній тональності. Люсю, йди готуй сюди того, що годину назад доставили, – спокійно реагує на грубість Захара військовий медик, адже він давно працює серед болю й бійців.

Люся вже вирівняла медичне добро й знервовано зиркала на мене. Тільки я їх обох наразі не бачила. Дивилася на мого Єдиного очима повними щасливих сліз тому, що Він прокинувся аби мене захищати, а ще простягнув обидві руки, які до цього вважалися недієздатними.

Розділ 28. Поблажка від неба

Той день моїх вигадок і непокори залишиться в пам'яті родини Сторожуків як старт нової сторінки життя, важкого й сповненого боротьби.

Дві наївні молоді хитрунки подумали, що Дарина Захарівна зайнята лише спілкуванням з колегою. Так, вона дійсно радилася щодо лікування сина, ось тільки розвіяти механічну чи смислову пам'ять цієї дивовижної жінки та прослизнути непомітно повз, міг хіба хтось невидимий.

Тому як тільки співучасниця порушень втекла з-під дверей реанімації й опинилася на своєму робочому місці, свекруха підійшла до неї та суворо запитала:

– Що сталося? Чого це Ви так захекалися? І де взагалі Віка?

Медсестричка, що вже нарекла маму Захара «нещадною» жінкою не стерпіла й збурено переповіла пригоду нагорі. Дарина Захарівна миттю зробила висновок, що дітям потрібна її допомога й наче сімнадцятирічна рвонула на сходи.

– Я перепрошую! – перекрила вона шлях лікарю, що якраз виходив з палати інтенсивної терапії. – Що з моїм сином? Я Сторожук.

А я тим часом сховалася біля вікна, за якоюсь зеленню й роздивлялася лікоть. Від поцілунку з металевими ніжками стільця шкіра з нього злізла й рука боліла. Та я все одно була неймовірно щаслива, адже Захарчик майже встав і свідомо заговорив!

– Гарно ж Ви дітей виховали, пані! Ваша шалена родичка думає, що тут театр з перевдяганням і наражає тяжкопораненого на небезпеку. Якщо не припините подібних дій, ми змушені будемо заборонити відвідування, до виписки хворого з нашого закладу. Даруйте, я не маю часу ще й на Ваше перевиховання.

– Ага! Тобто прагнення побачити й допомогти рідній людині - по Вашому жахлива безтактність? Знаєте, наша професія дійсно спонукає до жорстокості й цинізму, але ж інколи, хоча б у думках, повинна залишатися людяність. Пане, ми з Вами присягали! – навіть не думала відійти в бік Дарина Захарівна.

– ...Мамо, він хоче перевести Захара до загальної палати. То й нехай. Там нам буде легше за ним доглядати, – аби допомогти свекрусі в суперечці з цим тираном,

впевнено встряла я до розмови.

– Та щас! Залишилося тільки серед купи поранених влаштувати бардак. Ваш Сторожук взагалі не мій клопіт. З ним працює Прокопенко, а мені вже час, – безцеремонно обійшов Дарину Захарівну медик і зник з очей.

– Віко, що ти робиш? – напер напустилася на мене свекруха.

– А що? Мамо, Захарчик майже встав! Коли цей невіглас мене налякав і я впала на стілець, Він зірвався з тих пут, виматюкав оцього й обома руками потягнувся до мене, – гордо підкреслила я свою неперевершену участь у «лікуванні» Коханого.

Коли свекруха почула такі новини, її погляд вмить змінився та з розлюченого став осяяним і натхненим.

– Що справді підвівся й відчув рученята? – збуджено перепитала вона.

– Богом клянуся, – перехрестилась я перед нею.

– От же ж коновал! – кинула загальновживаний «комплімент» вона колезі й додала:

– А мені цього не сказав, лише відчитав мов інститутку. Знову дякую тобі, маленька шалапутко! То виходить треба думати: як забрати Захарчика звідси додому? Там у нас будуть розв'язані руки й матимемо шанс швидше підняти хлопчика на ноги.

З вдячності за таку перспективу я вчепилася жінці за шию й назавжди забула про зідраний лікоть.

– Добре, мамо! Але як? Потяг не варіант. Бідолашний ще геть нездоровий...

– За цими вибrikeами я й забула, що розум у тебе присутній, тільки інколи його перекидає невинуватий екстрим. Звісно, ніхто не буде трясти синочка пів дня на твердій полиці. Мені сказали, що рубці на тулубі легко заростуть, та й зі струсом мозок поступово впорається, а от зі спинкою - великі проблеми. Захару потрібні операції на хребті. Розумієш, дитино? – щиро видала результати свого спілкування з різними фахівцями Дарина Захарівна і від тих слів в мене почалася істерика:

– Як? Мамо, він що ніколи не стане на ноги?

Далі я отримала ляпаса по обличчю й блискавично прийшла до тями. І чому мене завжди всі б'ють по пиці? Чужий дідок, Береза, тепер свекруха?

– Вибач! Це щоб не говорила про мого сина дурниць. Встане, обов'язково встане. Навіть якщо для цього мені прийдеться в могилу лягти, – і це мене вона називає ексцентричною!

– Добре, мамо, пішли звідси. До Захара нас все одно сьогодні не пустять. Думаю, потрібно діждатися того Прокопенка й говорити з ним. А я спробую розворушити Березу. У нього серед волонтерів купа зв'язків. Чи може татко якось допоможе?

Знаєте, цей погляд я вже неодноразово ловила на собі. Тільки наразі Дарина

Захарівна дивилася на невістку з такою неприхованою гордістю, що мені стало ніяково.

– Що я знову не так сказала? – витріщилася на неї й почула:

– Не знаю, де я прогнівила Бога, адже мій єдиний син тяжкопоранений на клятій війні. Чи все-таки маю поблажку від неба, що мій хлопчик причепився до тебе з дитинства, наче банний лист. Та ліпшої невістки годі й бажати. Пішли! У мене також є кілька ідей: як перевезти Захарчика до Києва, без шкоди здоров'ю.

Переповідати наш шлях додому у складі волонтерської групи, котрий тривав серед пилу українських доріг та постійних ворожих нальотів далеко не шість годин, я не буду. Але за тиждень наш задум, разом опинилися вдома, здійснився.

Варіантів було декілька та саме Орест Береза розкопав інфу, що на Київ везимуть новенький реаніомобіль і наш любий воїн випадково, чи завдяки щирому серцю мого вчителя, дійсно повернувся до рідного дому.

Ясно, що знову до палати, тільки тепер в Інституті нейрохірургії, де його почали готувати до першої складної операції на хребті. Виходить ще одне важке завдання жінки родини Сторожуків виконали й тепер за успіх лікування залишалося тільки молитись.

Розділ 29. Ми вдома

Може то доля, що напередодні французька благодійна організація передала до Дніпра велику партію медичної допомоги, в якій були три реаніомобілі. Звісно поміч пораненим військовим розподілили між Дніпровським, Одеським та Київським шпиталями. І першим пацієнтом столичного реаніомобіля став тяжкопоранений захисник Вітчизни - Захар Сторожук. Виходить поталанило, хоча нехай Господь відводить наших мужніх хлопців від такого везіння!

Тепер Захар лежав у відділенні патології спинного мозку й хребта та чекав на купу попередніх обстежень. Вдома Дарина Захарівна почувалася, мов риба у воді й відразу домовилася, що ми з нею будемо приходити до хворого за бажання та необхідності.

А на мене вдома чекали непередбачувані новини. Коли я змучена поїздкою зайшла до хати, Довжики зустріли щиро й привітно. Нагодували, вислухали, а потім Алла приголомшила звісткою, що орендувала квартиру біля пекарні. Вони сердечно дякували мені за прихисток, серед невизначеності й біди, та наразі відчули себе потрібними в Києві.

У вересні Серьожа готувався піти до четвертого класу, а маленька Зоя знайшла затишок поруч з мамою. Працівники хлібкомбінату зорганізували на території відносно безпечний прихисток для діточок співробітників і маленькій переселенці там дуже подобалося.

– Тобто я вам більше не потрібна? – сумно запитала я й згадала, як взимку рвалося серце, коли проводжала маму з Євою якомога далі від канонади й бомб та не знала, куди подіти себе. А потім в метро зустріла їх - знедолених і бездомних. І ми зажили разом. Вони допомагали мені, а я - їм. Ну, а тепер Довжики виховано покидають мій дім, адже розуміють, що до нього повертається коханий Чоловік і вони будуть зайві.

– Віко, ти назавжди рідна в наших серцях, але ми не можемо зловживати гостинністю аж так довго. І взагалі ми поруч, коли що. Як запросиш - прийдемо в гості. Аби тільки твій мужній господар швидше одужав та приніс до цього дому щастя й сміх. Скільки можна? Як каже твій тато: хай плачуть ті, що хочуть нашої землі! – з благородною посмішкою на красивому обличчі говорить Алла й граційно рухається, прибираючи зі столу. А я смертельно втомлена, слухаю її й хлюпаю носом.

Та ось маленький Довжик несе альбом для малювання й подає мені:

– Тьотю Віко, це Вам на пам'ять від мене й Зої. Ми малювали для вас з дядею Захаром. Може не зовсім красиво, але ми старалися...

Я відкрила блокнот і зойкнула від болю й радості. Там було багато дитячих малюнків. Всім відомо, що дітки ще не вміють прикидатися й відверто дарують неперевершену щирість та зцілення душі.

– Дякую вам, крихітки... Щось ви мене геть розчулили! Аллочко, все було дуже смачно, як завжди. Перепрошую та я геть розклеїлася, піду ляжу. Чомусь все тіло болить, – чесно зізнаюся друзям і чвалаю до своєї кімнати.

Справді почуваюся, мов стара колода, але ж мені треба зробити хоч кілька дзвінків! Не можу сказати, як скучила за донечкою. Здається, що не бачила її кілька років. І маму хочу бачити й тата... А ще подякувати Горянину.

Ні, в дорозі я тихенько спілкувалася з ними, коли Захарчик спав. Свекруха їхала в кабіні з водієм, а я весь час була поруч з Коханим. Ми не могли надивитися й наговоритись. Правда, в основному язиком молола я, а Він слухав і тихенько посміхався та очима говорив, як ми скучили одне за одним.

Все, вляглася в рідненьку люлю, взяла до рук телефон... і заснула. Домашні подушки спрацювали, мов снодійне. Нічогісінько не чула, навіть якби сирену вставили до вуха. Хоча вранці Алла казала, що вила вона кілька разів.

Сонце вже піднялося над горизонтом, коли мене розбудив виклик. Це був Береза. Я схопилася, наче вжалена, адже завжди почуватимуся винною йому. За професійну науку, за постійну підтримку й за те, що допоміг нам з Захаром бути ближче й продовжувати боротись.

– Доброго ранку, Цимбал! Невже ще спиш? Як тобі пропозиція попрацювати? Зашиваюся трохи та й за твоїми вибриками дещо сумую. Приходь, буде веселіше! – від його голосу я ніби повертаюся в минуле.

– Привіт, Горянине! Дякую, що розбудив. Я тут в домашньому затишку геть розслабилася, але до праці готова. Куди накажеш: на студію чи на об'єкт? – почувуюся набагато ліпше й розумію, що мене оточує суцільний світ доброзичливих сильних людей. Це неймовірно надихає!

– Через пів годинки чекатиму тебе біля двору. Поїдемо за місто, в санаторій. Будемо брати інтерв'ю у переселенців. Хоча в тебе їх повен дім. Але після Дніпра не завадять зміни, – стримано констатує гуру.

Вилажу з ліжка та йду під душ, а потім варити каву. Часу мій зібраний вчитель дав мало, але ж на кухні робота вже кипить. Алла нагодувала діток і в куточку зав'язує Зої бантики, а дитя крутиться й верещить. Яка ж вона життєрадісна!

Наче в шкільні часи хапаю щось зі столу, стоячи п'ю каву, бажаю всім мирного дня та вже бачу за воротами авто Берези. Дежавю! Орест сидючи відчиняє мені двері, кидає поглядом і говорить:

– Ого! Цимбал, на кого ти схожа? Весь одяг висить, мов на моделі з подіуму. Ти що взагалі на їжу забила? Знаєш, мені потрібна ходяча помічниця.

– Дякую за «комплімент» та на тебе я ображатися не можу! Горянине, будь ласка, увімкни вранішній звіт. Страшенно хочеться почути: скільки русні здохло за минулу ніч. А бігати я ще буду, навіть за внуками. Точно знаю це, й процентів на сімдесят, дякуючи тобі, – кажу впевнено, а він задоволено посміхається. Це приємно, що з деяких часів Орест Береза згадав про посмішку. Однією рукою знаходить потрібну радіохвилю й каже наступне:

– Ну, якщо вже Цимбал заговорила про внуків, то ще поживемо! Але восени я тебе звільню, до дідька. Повернешся на заочне. Інакше світ журналістики втратить свою зірку. А це неприпустимо, повір мені!

– Я подумаю. Тільки все залежатиме від успішного лікування Захара. А за мною не заіржавіє. Виш я точно закінчу і працювати за фахом дуже хочу. Та вам з професором буду вдячна до гробу. Ви мене витягнули з такої п'їтки...

– До чого тут ми? Дивно, але саме це паскудне й страшне життя, багатьом дало власний поштовх. Комусь зрозуміти на чиєму він боці. Комусь згинутися назавжди з очей добрих людей. А таким як ти - з маминої відмінниці стати жінкою-кішкою, що не злякалася продажних биків, стрибнула з вікна і врятувала мене. Не кинула тяжкопораненого чоловіка, а своєю вірою та любов'ю фактично вивела його з коми й хочеш прямувати з Ним до щастя. Фу, взагалі якась дуже правильна ти виходиш, хоч нарис пиши. Я жартую, але ще коли пресував тебе знав, що поруч путня людина... Ну, ось приїхали. Пішли послухаємо інші історії, а там може й про тебе напишемо, – чіпляє на себе ремінці з апаратурою Горянин і після такої промови, я просто мовчки вилажу й дійсно відчуваю в собі сили для продовження боротьби.

Розділ 30. Хепіенд серед війни

Хвилюванням тут не допоможеш та ми з Дариною Захарівною прохали, щоб у день операції нас викликали до Інституту. Тільки досвідчені фахівці вирішили інакше. Звісно зручніше працювати, коли рідня не смикає їх у відповідальний момент. Тому стабілізацію хребта Захара, потрібними для його випадку імплантами, проводили без нашої «участі».

Вже наступного дня молодший спеціаліст повідомив, що критичний момент позаду і фахове втручання до одного з найважливіших органів пацієнта пройшло вдало. Прооперований притомний і його стан повністю збігається зі сподіваннями медиків.

Дарина Захарівна записала й дала мені прослухати звіт, але з тієї фігні я зрозуміла лише, що Захарчик живий, при здоровому глузді й гірше йому не стало. Звісно висловила бажання відразу їхати до нього на Майбороди.

Худенький дядько, з дуже розумними очима, розповідав свекрусі про тривалість реабілітаційного періоду та обережний підхід до нового життя. Я ж почувалася абсолютною дурепою й лише хотіла скоріше побачити Його.

Тоді мені було геть невтямки, що Коханого прооперували позачергово й звідкись взялися достобіса величезні кошти на якісні імпланти. Про роль у цьому скромного й авторитетного Ореста Берези, я дізнаюся набагато пізніше.

Відповідальні Довжики пішли з нашої хати лише напередодні повернення Захара.

Дивовижна жінка з Охтирки розуміла, що після їх виселення моє зморене ситуацією серце наповниться порожнечою, котру я не витримаю. Тому наостанок ми дружно поприбирали в домі, поснідали разом й тільки тоді знайомий сусід відвіз їх до нового місця проживання.

За рекомендаціями фахівців Інституту, татко змайстрував для зятя дуже особливе й міцне ліжко. Воно вже чекало в нашій спальні на Захара, а я від хвилювання не знала куди себе подіти? Хотіла нарвати квітів з грядки, але передумала. Що як це буде недоречно або заважатиме Йому?

Ми прожили у блаженному щасті так мало та завжди сміялися й кохали. А тепер мені необхідно звикати до статусу дружини тяжкопораненого чи простіше кажучи інваліда... Це вбивало!!!

І ось Захара привезли у двір та перенесли до вказаної кімнати. Звісно татко супроводжував спецавтомобіль, а вже у власному домі керував транспортуванням зятя так само вправно, як бійцями на блокпості.

Далі татусь щиро обійняв мене, попив свіженького вишневого компоту та й поїхав на роботу аби не заважати нам з Захаром обживатися в новій атмосфері. Як же я хотіла кинутися в Його обійми, розцілувати й зробити ще багато такого, про що ми мріяли всі ці страхітливі місяці. Та насправді крутилася біля ліжка й не розуміла, чи можу підійти. А Він, як завжди, посміхнувся й допоміг:

– Кицюню, чому ти як нерідна? Не бійся мене, я не вибухну. Все зайве вже дістали, залишилося жити далі. Йди сюди...

Захар простягнув до мене руки і я обережно притулилася до них. На груди плюхатися боялась. Але ж ми разом, вдома, у нашій спальні й навіть вороже стерво сьогодні не заважає радіти цьому.

– Милий мій, я така щаслива, що ти зі мною! – прошепотіла й ховала гіркі жіночі сльози. Та Захар завжди бачив мене наскрізь, а тепер і поготів.

– Не плач, моя ненаглядна! Все минеться, як літній грім. Я тобі обіцяю. Будь ласка, принеси мені попити та відпочинь біля серця. Воно скупило за тобою так, наче пройшли роки, – попрохав Він і скоро зморені ми заснули.

Не буду розповідати про перші надхвилюючі дні та ночі. Рашисти продовжували свої хижі нальоти, але нам з Захаром було байдуже до всього на землі. Ми знову поруч, серце в серці, душа в душі. Що нам ті вороги?

Скоро я почала при звичаюватися до нового життя, а Захар поступово злавив з ліжка та робив перші кроки. Звісно вони були спочатку безпорадні й болючі. Але Він мав на меті стати на ноги і вперто працював над навантаженнями, під керівництвом досвідченого реабілітолога.

Люди! Гроші з кишень на це текли швидше, ніж вода з решета. Я спробувала працювати блогеркою та фрілансером. Якісь копійки мені заробити вдавалося, а ще допомагали тато й свекруха та все одно залишалася купа боргів.

Ось тепер стало ясно про що натякали нам лікарі у Дніпрі. Вони ж точно знали: чим загрожує молодій родині таке поранення. Але мужні Сторожуки прокидалися вранці, щоб поглянути одне одному в очі й знати, що все подолаємо.

З огляду на останні події, моя цілеспрямована матуся рвалася з Євою на Київ. Тільки в даному питанні я була невблаганна й повертатися їм категорично заборонила.

Достатньо, що тата делікатно попрохали згадати мирну професію й замінили на блокпості молодшими бійцями. Він не сперечався та зібравши нову бригаду, з переселенців і недавніх школярів, знову взявся виготовляти такі необхідні зараз меблі. А ввечері повертався додому аби допомагати нам з Захаром у побуті.

Інколи до нас приїздив Орест Береза. Вони з Захаром відразу потоваришували й знайшли спільну мову. Мій Коханий чоловік щиро дякував відомому репортеру за моральну й фінансову підтримку, а той соромився й крутив головою, наче сам не свій. Добрі люди навколо нас гуртувалися в неймовірний живий рій.

Якось Алла зайшла до нас зі своїми свіженькими смаколиками, з пекарні. Ця красуня, як обіцяла, приходила з дітками й не залишала нас поза своєю увагою та щиро раділа, що родина Сторожуків виживає й відроджується.

Саме в один з таких візитів ми познайомили її з Горянином. Швидкий і замкнутий Орест спочатку відреагував прогнозовано рівно. Та не звернути уваги на його зачарований Серьожею погляд, міг хіба що сліпий.

Пройшло лише кілька днів і вони зустрілися знову. Орест повіз дітей Довжиків тими пам'ятними місцями Києва, що так люблять малюки. А далі вони з Аллою почали зустрічатися. І в цьому не було ніякої дивини чи зради загиблим половинкам. Світ сміливих українців продовжував існувати й розквітати новими барвами, всупереч стинанням клятих ворогів.

Йшов час і я вже впевнено працювала над дипломною роботою, а сержанта Сторожука (як виняток) прийняли на службу до рекрутингового центру. Тепер він пояснював хлопцям, що немає у світі такої сили, яка могла б перемогти українських козаків. Так, Захар поки рухається за допомогою тростини, але це не заважає йому відчувати під ногами міць рідної землі.

Навесні 2025 русня ще продовжує свої безглузді й підлі нальоти та намагається тиснути на багатьох напрямках, сподіваючись відібрати у нас хоч кілька метрів української землі. Але Батьківщина й люди борються, а життя триває.

Нещодавно в нашому оточенні сталося неймовірне й радісне! Алла Довжик і Орест Береза побралися. Так, вони знайшли в собі сили пам'ятати минуле, але знову покохати і йти вперед.

На татовому безвідмовному конику ми вже кілька разів побували на Закарпатті. Мій Єдиний просто шаліє, коли бачить нашу крихітку веселою й завзятою, але додому ми їх з мамою забирати не поспішаємо. Може це й неправильно та якщо дитинці є де перечекати поки закінчиться гарячий бій за нашу Незалежність - навіщо нагнітати? Їй дуже подобаються запашні полонини й пісні діда Панаса.

І головне. Є новина, якою ми з Захаром божевільно пишаємося. Всі пам'ятають, що на початку війни ми мріяли про збільшення родини Сторожуків. Не знаю, випадково чи прогнозовано, але в мені вже кілька місяців живе маленький хлопчик.

Звісно Цимбали й Сторожуки від нашої цілеспрямованості в захваті. А я вважаю, що Алла й Орест повинні підхопити ініціативу та примножити стрій славних козаків. Ці буремні й важкі роки обов'язково завершаться нашою Перемогою. А діточки війни стануть безкомпромісним свідченням того, що українська Нація нездоланна!

Кінець